Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 8ης Ιουλίου 2020*

«Ντάμπινγκ – Εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων τους (κυψελών) καταγωγής ή προελεύσεως Κίνας – Αναλήψεις υποχρεώσεων – Παραδεκτό – Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 2016/2146 – Ακύρωση τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως – Διαχρονική εφαρμογή νέων διατάξεων»

Στην υπόθεση T-110/17,

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, με έδρα το Changzhou (Κίνα), εκπροσωπούμενη από τον Y. Melin, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους N. Kuplewatzky και T. Maxian Rusche,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από την H. Marcos Fraile, επικουρούμενη από την N. Tuominen, δικηγόρο,

παρεμβαίνον,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα τη μερική ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2016/2146 της Επιτροπής, της 7ης Δεκεμβρίου 2016, για την ανάκληση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης για δύο παραγωγούς-εξαγωγείς σύμφωνα με την εκτελεστική απόφαση 2013/707/ΕΕ για τη βεβαίωση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης που προτάθηκε στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (δηλαδή κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας κατά την περίοδο εφαρμογής των οριστικών μέτρων (ΕΕ 2016, L 333, σ. 4), καθόσον αφορά την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, J. Schwarcz (εισηγητή) και K. Ηλιόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: P. Cullen, διοικητικός υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Ιανουαρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, κατασκευάζει φωτοβολταϊκές συστοιχίες κρυσταλλικού πυριτίου στην Κίνα και τις εξάγει στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

2 Στις 4 Ιουνίου 2013, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 513/2013, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες και πλακίδια) καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 182/2013 για την καταγραφή των εν λόγω εισαγωγών καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 152, σ. 5).

3 Με την απόφαση 2013/423/ΕΕ, της 2ας Αυγούστου 2013, για την αποδοχή ανάληψης υποχρέωσης που προτάθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες και πλακίδια) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 209, σ. 26), η Επιτροπή αποδέχθηκε την ανάληψη υποχρεώσεως ως προς την τιμή (στο εξής: ανάληψη υποχρεώσεως) που είχε προτείνει το εμπορικό επιμελητήριο της Κίνας για την εισαγωγή και εξαγωγή μηχανημάτων και ηλεκτρονικών προϊόντων (στο εξής: CCCME) για λογαριασμό της προσφεύγουσας και διαφόρων άλλων παραγωγών-εξαγωγέων.

4 Στις 2 Δεκεμβρίου 2013, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1238/2013, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών τους στοιχείων (π.χ. κυψελών), καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 325, σ. 1).

5 Στις 2 Δεκεμβρίου 2013, το Συμβούλιο εξέδωσε, επίσης, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1239/2013, για την επιβολή οριστικού αντισταθμιστικού δασμού σχετικά με τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 325, σ. 66).

6 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 προβλέπουν, με πανομοιότυπη διατύπωση, ότι η Επιτροπή μπορεί να προσδιορίζει τις συναλλαγές για τις οποίες «[γ]εννάται τελωνειακή οφειλή κατά την αποδοχή της διασάφησης για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία» στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ανακαλείται η αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως ως προς την τιμή.

7 Με την εκτελεστική της απόφαση 2013/707/ΕΕ, της 4ης Δεκεμβρίου 2013, για τη βεβαίωση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης που προτάθηκε στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (δηλαδή κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας κατά την περίοδο εφαρμογής των οριστικών μέτρων (ΕΕ 2013, L 325, σ. 214), η Επιτροπή επιβεβαίωσε την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως, όπως τροποποιήθηκε κατόπιν αιτήματος του CCCME, για λογαριασμό των Κινέζων παραγωγών-εξαγωγέων. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2014, η Επιτροπή εξέδωσε την εκτελεστική απόφαση 2014/657/ΕΕ, για την αποδοχή πρότασης που υποβλήθηκε από

ομάδα παραγωγών-εξαγωγέων από κοινού με το CCCME για αποσαφηνίσεις σχετικά με την εφαρμογή της ανάληψης υποχρέωσης που αναφέρεται στην εκτελεστική απόφαση 2013/707 (ΕΕ 2014, L 270, σ. 6).

8 Ο συνολικός δασμός ad valorem που επιβάλλεται στις εισαγωγές φωτοβολταϊκών κυττάρων και συστοιχιών καταγωγής Κίνας για τις συνεργασθείσες εταιρίες που δεν περιλαμβάνονται στο δείγμα και οι οποίες έχουν καταχωριστεί στον κατάλογο του παραρτήματος I του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του παραρτήματος 1 του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 είναι 47,7 %. Αντιστοιχεί σε δασμό αντιντάμπινγκ 41,3 % (άρθρο 1, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013), στον οποίο προστίθεται αντισταθμιστικός δασμός 6,4 % (άρθρο 1, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013). Οι εισαγωγές που καλύπτονται από την ανάληψη υποχρεώσεως και την εκτελεστική απόφαση 2013/707 απαλλάσσονται από τους δασμούς αυτούς δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013.

9 Με έγγραφο της 11ης Οκτωβρίου 2016, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι σκόπευε να ανακαλέσει την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως, διευκρινίζοντας τα κύρια στοιχεία και τις κύριες εκτιμήσεις επί των οποίων στηριζόταν. Στο έγγραφο αυτό επισυνάπτονταν γενική ενημερωτική έκθεση και ειδική έκθεση για την προσφεύγουσα.

10 Στην ειδική έκθεση για την προσφεύγουσα, η Επιτροπή ανέφερε ότι σκόπευε να ανακαλέσει την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως και ενημέρωνε την προσφεύγουσα, στον τίτλο 4, ο οποίος επιγραφόταν «Ακύρωση τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως», ότι σκόπευε, αφενός, να ακυρώσει τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως που συνόδευαν τις πωλήσεις προς τον εισαγωγέα και, αφετέρου, να διατάξει τις τελωνειακές αρχές να εισπράττουν την τελωνειακή οφειλή σε περίπτωση που η προσφεύγουσα δεν είχε προσκομίσει έγκυρα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως κατά τον χρόνο αποδοχής της διασαφήσεως για θέση των εμπορευμάτων σε ελεύθερη κυκλοφορία.

11 Με επιστολή της 28ης Οκτωβρίου 2016, η προσφεύγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί της γενικής εκθέσεως ενημερώσεως και επί της ειδικής εκθέσεως της Επιτροπής που την αφορούσε. Κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα εξηγούσε ότι η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία να ακυρώσει τα τιμολόγια ούτε να διατάξει τις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν δασμούς ως εάν δεν είχε προσκομιστεί τιμολόγιο αναλήψεως υποχρεώσεως. Κατά την προσφεύγουσα, αυτό ισοδυναμούσε στην πραγματικότητα με πρόσδοση αναδρομικής ισχύος στην ανάκληση της αναλήψεως υποχρεώσεως.

12 Η Επιτροπή επιβεβαίωσε τη θέση της με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/2146, της 7ης Δεκεμβρίου 2016, για την ανάκληση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης για δύο παραγωγούς-εξαγωγείς σύμφωνα με την εκτελεστική απόφαση 2013/707/ΕΕ για τη βεβαίωση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης που προτάθηκε στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (δηλαδή κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας κατά την περίοδο εφαρμογής των οριστικών μέτρων (ΕΕ 2016, L 333, σ. 4, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), ο οποίος εκδόθηκε βάσει του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/1036 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2016, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2016, L 176, σ. 21, στο εξής: βασικός κανονισμός αντιντάμπινγκ), και του άρθρου 13 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/1037 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2016, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2016, L 176, σ. 55, στο εξής: βασικός κανονισμός κατά των επιδοτήσεων).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Φεβρουαρίου 2017, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

14 Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Μαΐου 2017.

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Μαΐου 2017, το Συμβούλιο ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Οι κύριοι διάδικοι δεν υπέβαλαν παρατηρήσεις συναφώς.

16 Με απόφαση της 10ης Ιουλίου 2017, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε στο Συμβούλιο να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

17 Το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως στις 27 Ιουλίου 2017.

18 Με έγγραφο που απηύθυνε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Σεπτεμβρίου 2017, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν είχε παρατηρήσεις επί του υπομνήματος παρεμβάσεως.

19 Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Σεπτεμβρίου 2017.

20 Η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιουλίου 2017.

21 Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Οκτωβρίου 2017. Το υπόμνημα αυτό περιελάμβανε αίτημα αποσύρσεως του παραρτήματος C.3 του υπομνήματος απαντήσεως από τη δικογραφία. Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του αιτήματος αυτού στις 9 Νοεμβρίου 2017.

22 Επίσης, η προσφεύγουσα προσκόμισε στο Γενικό Δικαστήριο, μετά την κατάθεση του υπομνήματος απαντήσεως και πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το υπ' αριθ. E.1 έγγραφο, το οποίο παραπέμπει στη διαδικασία ενώπιον των σουηδικών εθνικών τελωνειακών αρχών, σχετικά με τις επίμαχες εισαγωγές, τις οποίες αφορούσαν τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως που ακύρωσε η Επιτροπή. Η Επιτροπή είχε αρχικώς ζητήσει, στο σημείο 14 των παρατηρήσεων που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Ιανουαρίου 2019, να κρίνει το Γενικό Δικαστήριο απαράδεκτο το παράρτημα αυτό και να το αποκλείσει από τη δικογραφία, ως νέο αποδεικτικό στοιχείο. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή παραιτήθηκε από την εν λόγω ένσταση απαραδέκτου.

23 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, καθόσον την αφορά·

– να καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα την Επιτροπή, καθώς και κάθε διάδικο στον οποίο ήθελε επιτραπεί να παρέμβει υπέρ αυτής κατά τη διάρκεια της δίκης.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

– επικουρικώς, να απορρίψει τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως ως απαράδεκτο·

– όλως επικουρικώς, να απορρίψει τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως και, επομένως, την προσφυγή στο σύνολό της, ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

25 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως νόμω αβάσιμη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των δικών της δικαστικών εξόδων.

26 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα ζήτησε τη συνεκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως με τις υποθέσεις T-781/17, Kraftpojkarna κατά Επιτροπής, και T-782/17, Wuxi Saijing Solar κατά Επιτροπής, προς έκδοση κοινής αποφάσεως περατώνουσας τη δίκη. Κατόπιν σχετικού ερωτήματος του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή και το Συμβούλιο αντιτάχθηκαν στη συνεκδίκαση των υποθέσεων, υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι οι υποθέσεις αυτές δεν είχαν το ίδιο αντικείμενο. Σύμφωνα με το άρθρο 68 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε να μη συνεκδικασθούν οι εν λόγω υποθέσεις με την υπό κρίση υπόθεση.

Σκεπτικό

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

27 Κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει από τα αιτήματα της προσφεύγουσας, η υπό κρίση προσφυγή σκοπεί στην ακύρωση του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα. Επομένως, η προσφυγή αυτή αφορά τη νομιμότητα της ακυρώσεως των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως και τις εντεύθεν συνέπειες, ιδίως όσον αφορά την ανάκτηση των οφειλόμενων δασμών αντιντάμπινγκ και των αντισταθμιστικών δασμών. Κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση δεν αφορά το ζήτημα αν η Επιτροπή νομίμως ανακάλεσε την εκ μέρους της αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως της προσφεύγουσας. Όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν βάλλει ούτε κατά του άρθρου 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού, με το οποίο η Επιτροπή ανακάλεσε την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως, ούτε κατά των διαδικαστικών κανόνων οι οποίοι καθορίζονται ιδίως στο άρθρο 3 του ίδιου κανονισμού.

Επί του παραδεκτού

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

28 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, προβάλλει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα μνημονεύει μόνο το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, θα έπρεπε να αποδείξει ότι νομιμοποιείται ενεργητικώς δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και, επομένως, θα έπρεπε, ειδικότερα, να αποδείξει ότι θίγεται άμεσα. Θα έπρεπε επίσης να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον σε σχέση με την εν λόγω διάταξη του προσβαλλόμενου κανονισμού. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ούτε άμεσο επηρεασμό ούτε έννομο συμφέρον, καθόσον δεν ήταν αυτή υπόχρεη για την καταβολή στις εθνικές αρχές των δασμών αντιντάμπινγκ και των αντισταθμιστικών δασμών που οφείλονταν ως έννομη συνέπεια της ακυρώσεως των τιμολογίων που είχε εκδώσει, αλλά η Seraphim Solar System GmbH. Κατά την Επιτροπή, εν προκειμένω, ο

προσβαλλόμενος κανονισμός δεν έθεσε σε μειονεκτική θέση συγκεκριμένα την προσφεύγουσα (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 16ης Μαρτίου 1978, Unicme κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 123/77, EU:C:1978:73).

29 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι στην προσφεύγουσα εναπέκειτο να αποδείξει ότι το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού παρήγε άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής της καταστάσεως. Όμως, κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε μόνο μια ιδιαίτερη συνέπεια της εκ μέρους της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεως και της ανακλήσεως της αποδοχής της, ήτοι το γεγονός ότι τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως ακυρώθηκαν και ότι, επομένως, μια άλλη επιχείρηση υποχρεούτο να καταβάλει δασμούς αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικούς δασμούς. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα συγχέει τις απαιτήσεις που ισχύουν για την ενεργητική νομιμοποίηση όσον αφορά τον προσβαλλόμενο κανονισμό στο σύνολό του και, ειδικότερα, το άρθρο 2 αυτού.

30 Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν θίγεται ατομικώς. Κατ' αρχάς, είναι αναμφισβήτητο ότι δεν ήταν αποδέκτρια του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, το οποίο είναι γενικής ισχύος. Στη συνέχεια, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα μνημονεύεται σε όλον τον προσβαλλόμενο κανονισμό δεν είναι αποφασιστικής σημασίας. Κατά την Επιτροπή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν επέβαλε δασμούς αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικούς δασμούς. Συγκεκριμένα, οι εισαγωγικοί δασμοί του προϊόντος της προσφεύγουσας οφείλονταν εξαρχής, αλλά δεν εισπράχθηκαν λόγω της απαλλαγής από την είσπραξή τους λόγω της προσκομίσεως τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως. Ακόμη και μετά την ακύρωση των τιμολογίων αυτών, οι εισαγωγικοί δασμοί δεν οφείλονται από την προσφεύγουσα, αλλά από τις επιχειρήσεις Huashun Solar GmbH και Seraphim Solar System, όπως επισημαίνεται στο παράρτημα Ι του προσβαλλόμενου κανονισμού, δεδομένου ότι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, οι επιχειρήσεις αυτές είναι οι μόνες τις οποίες αφορά άμεσα η προαναφερθείσα διάταξη.

31 Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ότι η προσφεύγουσα δεν έχει ούτε έννομο συμφέρον. Κατ' αυτήν, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε τίνι τρόπω η ακύρωση του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού θα μπορούσε να της προσπορίσει όφελος, ενώ είναι σαφές ότι η ακύρωση των τιμολογίων δεν δημιουργεί τελωνειακή οφειλή για την προσφεύγουσα και δεν την απαλλάσσει από καμία υποχρέωση.

32 Η προσφεύγουσα αντικρούει τους ισχυρισμούς της Επιτροπής και του Συμβουλίου. Υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά άμεσα και ατομικώς, ότι έχει έννομο συμφέρον και ότι, ως εκ τούτου, παραδεκτώς ασκεί την υπό κρίση προσφυγή.

33 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου του άρθρου αυτού, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικώς, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα.

34 Όσον αφορά, ειδικότερα, την προϋπόθεση περί ατομικού επηρεασμού, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι αληθεύει ότι, υπό το πρίσμα των κριτηρίων του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, οι κανονισμοί με τους οποίους επιβάλλονται δασμοί αντιντάμπινγκ έχουν, από τη φύση τους και το περιεχόμενό τους, κανονιστικό χαρακτήρα, καθόσον εφαρμόζονται επί του συνόλου των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, εντούτοις, δεν αποκλείεται ορισμένες διατάξεις των κανονισμών αυτών να αφορούν ατομικώς ορισμένους επιχειρηματίες (βλ. διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2014, Bricmate κατά Συμβουλίου, T-596/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:53, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

35 Επομένως, οι πράξεις περί επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ μπορούν, χωρίς να χάνουν τον κανονιστικό τους χαρακτήρα, να αφορούν, υπό ορισμένες περιστάσεις, ορισμένους επιχειρηματίες ατομικώς (βλ. διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2014, Bricmate κατά Συμβουλίου, T-596/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:53, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

36 Όσον αφορά την προϋπόθεση περί άμεσου επηρεασμού, υπενθυμίζεται ότι η προϋπόθεση κατά την οποία η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αφορά άμεσα ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όπως προβλέπεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, απαιτεί τη σωρευτική πλήρωση δύο κριτηρίων, ήτοι ότι το αμφισβητούμενο μέτρο, αφενός, παράγει άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη και, αφετέρου, δεν καταλείπει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, δεδομένου ότι αυτή έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικώς από τη νομοθεσία της Ένωσης, χωρίς εφαρμογή άλλων, παρεμβαλλόμενων κανόνων (βλ. διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2015, SolarWorld κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-507/13, EU:T:2015:23, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, η οποία επικυρώθηκε με τη διάταξη της 10ης Μαρτίου 2016, SolarWorld κατά Επιτροπής, C-142/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:163).

37 Όσον αφορά τις εταιρίες οι οποίες προτείνουν την ανάληψη υποχρεώσεως, η νομολογία έχει αναγνωρίσει ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με την ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως και του κανονισμού του Συμβουλίου για τη θέσπιση οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών του οικείου εξαγωγέα μπορούσαν να προσβληθούν από τον εν λόγω εξαγωγέα ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης (βλ. διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2015, SolarWorld κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-507/13, EU:T:2015:23, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Οι επιχειρήσεις οι οποίες εξάγουν το προϊόν επί του οποίου επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ στις οποίες καταλογίζονται οι πρακτικές ντάμπινγκ και οι οποίες μπορούν να αποδείξουν ότι προσδιορίστηκαν ατομικώς στις πράξεις των θεσμικών οργάνων θεωρείται ότι επηρεάζονται άμεσα από τον κανονισμό που επιβάλλει τον εν λόγω δασμό (απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Συμβούλιο κατά Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, σκέψη 54).

39 Επιπλέον, κατά τη νομολογία, απλώς και μόνον το γεγονός ότι, για την εφαρμογή της πράξεως της οποίας ζητείται η ακύρωση, λαμβάνεται εθνικό εκτελεστικό μέτρο δεν αποκλείει το ενδεχόμενο η επίμαχη πράξη να αφορά άμεσα τον ιδιώτη, υπό την προϋπόθεση, όμως, ότι το κράτος μέλος που είναι επιφορτισμένο με την εφαρμογή της δεν διαθέτει αυτοτελή εξουσία εκτιμήσεως (πρβλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2005, Land Oberösterreich και Αυστρία κατά Επιτροπής, T-366/03 και T-235/04, EU:T:2005:347, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Πράγματι, εν τοιαύτη περιπτώσει, η έκδοση της εθνικής αποφάσεως έχει αυτόματο χαρακτήρα και η νομική κατάσταση του προσφεύγοντος πρέπει να θεωρηθεί ότι επηρεάζεται άμεσα από την προσβαλλόμενη απόφαση (πρβλ. απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Ente per le Ville Vesuviane και Ente per le Ville Vesuviane κατά Επιτροπής, C-445/07 P και C-455/07 P, EU:C:2009:529, σκέψεις 45 και 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Επίσης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως που ασκήθηκε από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προσφεύγων έχει συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (πρβλ. απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2008, Reliance Industries κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-45/06, EU:T:2008:398, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

– *Ατομικός επηρεασμός*

41 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα είναι παραγωγός-εξαγωγέας του επίμαχου προϊόντος ο οποίος συνεργάστηκε πλήρως με την Επιτροπή στο πλαίσιο της έρευνας που οδήγησε στην επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ και των αντισταθμιστικών δασμών, η δε επωνυμία της μνημονεύεται στους εκτελεστικούς κανονισμούς 1238/2013 και 1239/2013, με τους οποίους επιβλήθηκαν οι προαναφερθέντες δασμοί, καθώς και στην αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως.

42 Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα κατονομάζεται ρητώς στον προσβαλλόμενο κανονισμό. Αφενός, μνημονεύεται στο άρθρο 1 του διατακτικού του προσβαλλόμενου κανονισμού, το οποίο αφορά την ανάκληση των αναλήψεων υποχρεώσεων που είχε προηγουμένως αποδεχθεί η Επιτροπή. Αφετέρου, μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 31 του ίδιου κανονισμού ως ένας από τους δύο παραγωγούς-εξαγωγείς που εξέδωσαν τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως τα οποία ακυρώθηκαν σύμφωνα με το άρθρο 2 του διατακτικού του ίδιου κανονισμού. Τα επίμαχα εν προκειμένω τιμολόγια απεστάλησαν από την προσφεύγουσα στην επιχείρηση Seraphim Solar System. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά αποκλειστικά την τήρηση των ανειλημμένων υποχρεώσεων των δύο κατονομαζόμενων παραγωγών-εξαγωγέων, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα.

43 Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός και το άρθρο 2 αυτού αφορούν ατομικώς την προσφεύγουσα.

– *Άμεσος επηρεασμός*

44 Εν προκειμένω, η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα αθέτησε την προταθείσα ανάληψη υποχρεώσεως και ανακάλεσε την αποδοχή της εν λόγω αναλήψεως υποχρεώσεως, ακύρωσε, σύμφωνα με το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, τα εκδοθέντα από την προσφεύγουσα τιμολόγια που αντιστοιχούσαν σε ορισμένες συγκεκριμένες συναλλαγές και διαπίστωσε, κατά συνέπεια, ότι έπρεπε να εισπραχθούν οι οφειλόμενοι οριστικοί δασμοί όσον αφορά τις συναλλαγές αυτές. Ως εκ τούτου, οι προσβαλλόμενες διατάξεις παρήγαγαν άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως της προσφεύγουσας. Εξάλλου, οι εντεύθεν συνέπειες για τις εθνικές τελωνειακές αρχές προβλέπονταν στις προαναφερθείσες διατάξεις, χωρίς οι εν λόγω αρχές, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις εν λόγω διατάξεις, να μπορούν να επανεξετάσουν την ακύρωση των τιμολογίων ή την είσπραξη των οφειλόμενων δασμών.

45 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα την προσφεύγουσα, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 2 αυτού.

– *Έννομο συμφέρον*

46 Διαπιστώνεται ότι το γεγονός ότι οι τελωνειακές οφειλές πρέπει να εξοφλούνται από τον εισαγωγέα και όχι από τον παραγωγό-εξαγωγέα, στοιχείο το οποίο επικαλείται η Επιτροπή, δεν αποκλείει το ενδεχόμενο ο εξαγωγέας να έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση πράξεως που αποτελεί την αιτία των εν λόγω οφειλών.

47 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η νομολογία δέχεται εμμέσως πλην σαφώς το παραδεκτό της προσφυγής παραγωγού-εξαγωγέα κατά των πράξεων με τις οποίες ανακλήθηκε η αποδοχή αναλήψεως υποχρεώσεως και επιβλήθηκε οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ στα προϊόντα που παράγει και εξάγει στην αγορά της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, Usha Martin κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-119/06, EU:T:2010:369, επικυρωθείσα κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως με την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, Usha Martin κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-552/10 P, EU:C:2012:736). Σε παρόμοιες περιπτώσεις, πρέπει να θεωρείται ότι ο εν λόγω παραγωγός-εξαγωγέας παραδεκτώς βάλλει κατά της επιβολής του εν λόγω δασμού στα προϊόντα που έχει ήδη εξαγάγει και των οποίων τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως ακυρώθηκαν από την Επιτροπή.

48 Επιπλέον, ορθώς η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις, στο μέτρο που συμβάλλουν στην αύξηση της τιμής των προϊόντων της κατά την εισαγωγή, έχουν αρνητικές συνέπειες στις εμπορικές της σχέσεις με τον εισαγωγέα των εν λόγω προϊόντων, συνέπειες δυνάμενες να αρθούν σε περίπτωση ευδοκιμήσεως της προσφυγής.

49 Επομένως, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού. Η προσφυγή ασκείται παραδεκτώς.

Επί του παραδεκτού της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα

50 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 είναι αντίθετα προς το άρθρο 8, παράγραφοι 1, 9 και 10, και προς το άρθρο 10, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 343, σ. 51), όπως έχει τροποποιηθεί, καθώς και προς το άρθρο 13, παράγραφοι 1, 9 και 10, και προς το άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 597/2009 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουνίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 188, σ. 93), καθόσον το Συμβούλιο, ενεργώντας ως εκτελεστική αρχή και όχι ως νομοθέτης, δεν μπορούσε να μεταβιβάσει στην Επιτροπή την εξουσία ακυρώσεως των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως απλώς και μόνο διά της απλής ανακλήσεως της αποδοχής μιας αναλήψεως υποχρεώσεως, ούτε να διατάξει τις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν δασμούς για εμπορεύματα που έχουν ήδη τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στο τελωνειακό έδαφος της Ένωσης.

51 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, προβάλλει ότι το δικαίωμα της προσφεύγουσας να εγείρει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας σύμφωνα με το άρθρο 277 ΣΛΕΕ είχε παραγραφεί, κατ' εφαρμογήν των αποφάσεων της 9ης Μαρτίου 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), και της 15ης Φεβρουαρίου 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101).

52 Συναφώς, κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα, ως παραγωγός-εξαγωγέας που συνεργάστηκε στις έρευνες αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων, είχε το περιορισμένο από χρονικής απόψεως δικαίωμα, το οποίο έληγε στις 3 Μαρτίου 2014, να ασκήσει ευθεία προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για να προσβάλει το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013. Επομένως, κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν μπορεί πλέον να προβάλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δυνάμει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ για να προσβάλει τις διατάξεις αυτές.

53 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δυνάμει της αρχής της ασφάλειας δικαίου, ο οριστικός χαρακτήρας των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης εμποδίζει την αμφισβήτησή τους μετά την εκπνοή της προβλεπόμενης στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά των πράξεων αυτών, τούτο δε ακόμη και στο πλαίσιο ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας προβληθείσας σύμφωνα με το άρθρο 277 ΣΛΕΕ κατά των εν λόγω πράξεων. Κατά την Επιτροπή, αυτό το συμπέρασμα ισχύει και στους κανονισμούς περί επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικών δασμών, λόγω της διττής φύσεώς τους ως πράξεων κανονιστικού χαρακτήρα και ως πράξεων δυνάμενων να αφορούν άμεσα και ατομικώς ορισμένους επιχειρηματίες.

54 Κατά την Επιτροπή, εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα είχε πλήρη γνώση των εκτελεστικών κανονισμών 1238/2013 και 1239/2013. Μολονότι δεν περιελήφθη στο δείγμα, η προσφεύγουσα μετέσχε ενεργά στη διαδικασία που οδήγησε στην επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικών δασμών, προκειμένου να ευνοηθεί σε σχέση με τους παραγωγούς-εξαγωγείς που δεν συνεργάστηκαν. Η προσφεύγουσα μνημονεύεται, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, στα παραρτήματα των

εν λόγω κανονισμών. Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως και κάθε άλλος συνετός επιχειρηματίας, η προσφεύγουσα όφειλε να γνωρίζει ότι το Συμβούλιο είχε εξουσιοδοτήσει την Επιτροπή να ακυρώσει τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως και να διατάξει τις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν τους δασμούς για τα τιμολόγια που θεωρούνταν ότι παραβίαζαν την αναληφθείσα υποχρέωση, οπότε η προθεσμία που διέθετε προκειμένου να αμφισβητήσει την εξουσία αυτή, και επομένως να προστατεύσει το συμφέρον της να αμφισβητήσει τους προαναφερθέντες κανονισμούς, έληξε στις 3 Μαρτίου 2014.

55 Η προσφεύγουσα αντικρούει τους ισχυρισμούς της Επιτροπής και του Συμβουλίου.

56 Το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 277 ΣΛΕΕ εκφράζει γενική αρχή διασφαλίζουσα σε κάθε μέρος το δικαίωμα να αμφισβητήσει, για να επιτύχει την ακύρωση πράξεως που το αφορά άμεσα και ατομικώς, το κύρος προγενεστέρων πράξεων θεσμικού οργάνου, που αποτελούν τη νομική βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως, αν το εν λόγω μέρος δεν διέθετε το δικαίωμα να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ευθεία προσφυγή κατά των εν λόγω πράξεων, των οποίων υφίσταται τις συνέπειες, χωρίς να του έχει παρασχεθεί η δυνατότητα να ζητήσει την ακύρωση τους (βλ. απόφαση της 6ης Μαρτίου 1979, Simmenthal κατά Επιτροπής, 92/78, EU:C:1979:53, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας μπορεί να προβληθεί μόνον εφόσον δεν υπάρχει άλλο διαθέσιμο ένδικο βοήθημα (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, σκέψη 17, της 15ης Φεβρουαρίου 2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, σκέψη 37, και της 8ης Μαρτίου 2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, σκέψη 40).

57 Εν προκειμένω, αντιθέτως προς όσα διατείνεται η Επιτροπή, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να είχε παραδεκτώς προσβάλει με ευθεία προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, μετά τη θέσπισή τους, το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013, ούτε ότι η προθεσμία προσβολής των διατάξεων αυτών έληξε στις 3 Μαρτίου 2014.

58 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι το άρθρο 3 του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2 του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 αποτελούσαν εξαιρέσεις υπέρ της προσφεύγουσας, υπό την έννοια ότι για την εισαγωγή των επίμαχων εμπορευμάτων στην Ένωση δεν απαιτούνταν η καταβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ και οριστικών αντισταθμιστικών δασμών, υπό τον όρο ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις που προέβλεπαν οι αναλήψεις υποχρεώσεων.

59 Επιπλέον, όσον αφορά το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013, διαπιστώνεται ότι, όπως υποστηρίζει και η προσφεύγουσα, οι διατάξεις αυτές αποσκοπούσαν απλώς στη δημιουργία, υπέρ της Επιτροπής, του δικαιώματος να ανακαλεί την αποδοχή συγκεκριμένων υποχρεώσεων και να ακυρώνει τα αντίστοιχα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως.

60 Όμως, αφενός, προβλέφθηκε ρητώς, συναφώς, ότι η Επιτροπή όφειλε να προχωρήσει λαμβάνοντας ειδικά μέτρα, ήτοι, όσον αφορά ανάκληση της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 9, του κανονισμού 1225/2009 και το άρθρο 13, παράγραφος 9, του κανονισμού 597/2009, εκδίδοντας κανονισμό ή απόφαση που θα αναφέρονταν σε συγκεκριμένες συναλλαγές και θα κήρυτταν τα σχετικά τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως άκυρα (πρβλ. διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2015, SolarWorld κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-507/13, EU:T:2015:23, σκέψη 61). Επομένως, η υπό κρίση περίπτωση δεν είναι συγκρίσιμη με εκείνη την οποία αφορούσε η απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2017, Canadian Solar Emea κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-162/14, μη δημοσιευθείσα,

EU:T:2017:124, σκέψη 47), στην οποία αναφέρθηκε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, υποστηρίζοντας ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να είχε παραδεκτώς προσβάλει, από της θεσπίσεώς τους, τις διατάξεις που μνημονεύονται στη σκέψη 57 ανωτέρω.

61 Αφετέρου, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, κατά την ημερομηνία θεσπίσεως του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013, το εάν οι διατάξεις αυτές επρόκειτο να εφαρμοστούν στην περίπτωσή της παρέμενε ζήτημα αμιγώς υποθετικό.

62 Υπό τις συνθήκες αυτές, πριν από τη συγκεκριμένη εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013, τα οποία αφορούσαν το σύνολο των επιχειρήσεων που είχαν αναλάβει τις επίμαχες δεσμεύσεις, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι οι διατάξεις αυτές αφορούσαν άμεσα την προσφεύγουσα. Ούτε είχε η προσφεύγουσα έννομο συμφέρον να προσβάλει τη νομιμότητά τους στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά τη διάρκεια της περιόδου που επικαλείται η Επιτροπή, η οποία έληγε στις 3 Μαρτίου 2014. Ειδικότερα, το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας να προσβάλει τις προαναφερθείσες διατάξεις δεν μπορούσε να στηριχθεί στο απλό ενδεχόμενο να της απευθύνει η Επιτροπή ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεων και, στη συνέχεια, να ανακαλέσει τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως. Η προσφεύγουσα δεν είχε κανένα λόγο να προσδοκά ότι θα βρεθεί σε μια τέτοια υποθετική κατάσταση.

63 Επιπλέον, υπογραμμίζεται ότι, σε αντίθεση με την απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, σκέψη 37), στην οποία παραπέμπει η Επιτροπή, οι διατάξεις τις οποίες αφορά, εν προκειμένω, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δεν είχαν τον χαρακτήρα ατομικής αποφάσεως. Αντιθέτως, πρόκειται για διατάξεις γενικού χαρακτήρα που πρέπει να ακολουθούνται από μεταγενέστερα εκτελεστικά μέτρα τα οποία, ενδεχομένως, θα μπορούσαν να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 16ης Μαρτίου 1978, Unicme κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 123/77, EU:C:1978:73, σκέψεις 11 έως 18). Ούτε το γεγονός ότι η προσφεύγουσα μνημονεύθηκε στα παραρτήματα των εκτελεστικών κανονισμών 1238/2013 και 1239/2013, ούτε το γεγονός ότι όφειλε να γνωρίζει ότι το Συμβούλιο είχε εξουσιοδοτήσει την Επιτροπή να ακυρώσει τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως είχαν ως συνέπεια να έχει η προσφεύγουσα τη δυνατότητα να προσβάλει με ευθεία προσφυγή τις διατάξεις περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 57 ανωτέρω, μετά τη θέσπισή τους.

64 Επομένως, ελλείψει εννόμου συμφέροντος για την άσκηση ευθείας προσφυγής κατά των συγκεκριμένων διατάξεων των εκτελεστικών κανονισμών 1238/2013 και 1239/2013 μετά την έκδοσή τους, τίποτε δεν εμποδίζει την προσφεύγουσα να προβάλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητάς τους στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

Επί της ουσίας

65 Η προσφεύγουσα προβάλλει έναν και μόνο λόγο ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 8, παράγραφοι 1, 9 και 10, καθώς και το άρθρο 10, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και το άρθρο 13, παράγραφοι 1, 9 και 10, καθώς και το άρθρο 16, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, καθόσον ακύρωσε τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως και στη συνέχεια διέταξε τις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν δασμούς, ως εάν δεν είχε εκδοθεί και κοινοποιηθεί στα τελωνεία κανένα τιμολόγιο αναλήψεως υποχρεώσεως κατά τον χρόνο θέσεως των εμπορευμάτων σε ελεύθερη κυκλοφορία.

66 Επίσης, η προσφεύγουσα στηρίζει την προσφυγή της σε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του άρθρου 2, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013, ερειδόμενη σε προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 8 και του

άρθρου 10, παράγραφος 5, του κανονισμού 1225/2009, καθώς και του άρθρου 13 και του άρθρου 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 597/2009, ως είχαν κατά τον χρόνο εκδόσεως των εκτελεστικών κανονισμών 1238/2013 και 1239/2013.

67 Καταρχάς, διαπιστώνεται ότι οι επίμαχες διατάξεις, οι οποίες περιλαμβάνονται στον βασικό κανονισμό αντιντάμπινγκ και στον βασικό κανονισμό κατά των επιδοτήσεων (βλ. σκέψη 65 ανωτέρω), ως είχαν κατά την ημερομηνία εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, ταυτίζονται, κατ' ουσίαν, με εκείνες που περιλαμβάνονται στους κανονισμούς 1225/2009 και 597/2009 (βλ. σκέψη 66 ανωτέρω), όσον αφορά τα κρίσιμα στοιχεία για την ανάλυση της υπό κρίση υποθέσεως. Ως εκ τούτου, στη συνέχεια της αποφάσεως, θα γίνεται αναφορά στους βασικούς κανονισμούς, εκτός αν αποκλίνουν από αυτούς οι διατάξεις των κανονισμών 1225/2009 και 597/2009 οι οποίες έχουν εφαρμογή ή των οποίων ενδεχομένως γίνεται επίκληση. Επισημαίνεται ότι, μολονότι οι εκτελεστικοί κανονισμοί 1238/2013 και 1239/2013 εκδόθηκαν από το Συμβούλιο, το οποίο είχε τότε, δυνάμει των κανονισμών 1225/2009 και 597/2009, εκτελεστική αρμοδιότητα για την επιβολή οριστικών δασμών, η αρμοδιότητα αυτή μεταβιβάστηκε στην Επιτροπή με τον κανονισμό (ΕΕ) 37/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιανουαρίου 2014, για την τροποποίηση ορισμένων κανονισμών σχετικών με την κοινή εμπορική πολιτική όσον αφορά τις διαδικασίες θέσπισης ορισμένων μέτρων (ΕΕ 2014, L 18, σ. 1).

68 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι από το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και από το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων προκύπτει ότι, όταν έχουν γίνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων ως προς την τιμή, για όσο χρονικό διάστημα οι αναλήψεις υποχρεώσεων εξακολουθούν να ισχύουν, δεν εφαρμόζονται, αναλόγως της περιπτώσεως, οι προσωρινοί ή οι οριστικοί δασμοί. Αντιθέτως, όταν η αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως ανακληθεί κατόπιν ανακαλύψεως της παραβιάσεως, εκ μέρους ενός από τους παραγωγούς-εξαγωγείς που πρότειναν την ανάληψη υποχρεώσεως, ορισμένων όρων της αναληφθείσας υποχρεώσεως, από το άρθρο 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και από το άρθρο 13, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων προκύπτει ότι οι δασμοί οι οποίοι δεν επιβλήθηκαν λόγω αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως εφαρμόζονται αυτομάτως. Ωστόσο, κατά την προσφεύγουσα, οι δασμοί αυτοί αφορούν αποκλειστικά τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν από την ημερομηνία ανακλήσεως της αναλήψεως υποχρεώσεως και εξής. Τούτο προκύπτει επίσης από την πρακτική της Επιτροπής. Όπως προβάλλει η προσφεύγουσα, μόλις πρόσφατα η Επιτροπή προέβη, σε δύο περιπτώσεις, σε ακύρωση τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως ίδιου τύπου με εκείνον που προβλέπεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

69 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι υφίστανται μόνο δύο εξαιρέσεις δυνάμει των οποίων η Επιτροπή θα μπορούσε να επιβάλει αναδρομικώς δασμούς. Η πρώτη αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 8, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 13, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων. Όταν η Επιτροπή υποπτεύεται παραβίαση αναληφθείσας υποχρεώσεως, δύναται να αποφασίσει την επιβολή προσωρινών δασμών, οι οποίοι θα μπορούσαν να εισπραχθούν οριστικώς όταν επιβεβαιωθούν οι υπόνοιες παραβιάσεως.

70 Η δεύτερη εξαίρεση αφορά, κατά την προσφεύγουσα, τις περιπτώσεις στις οποίες οι εισαγωγές καταγράφηκαν σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και το άρθρο 16, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων. Αν οι τελωνειακές αρχές διατάσσονταν να καταγράψουν τις εισαγωγές, τότε ο οριστικός δασμός θα μπορούσε να εφαρμοστεί αναδρομικά από την ημερομηνία καταγραφής, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή πραγματοποιήθηκε το πολύ 90 ημέρες πριν από την επιβολή των προσωρινών δασμών.

71 Κατά την προσφεύγουσα, η ίδια η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν υπήρχε νομική βάση για την αναδρομική ανάκληση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι μπορεί η Επιτροπή να υποστηρίξει ότι, εν προκειμένω, δεδομένου ότι η έρευνα αντιντάμπινγκ ολοκληρώθηκε, η

ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως που συνδέεται με την ακύρωση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως δεν είχε αναδρομική ισχύ. Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή εσφαλμένη ερμηνεία των σχετικών διατάξεων.

72 Στο υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η τελωνειακή επιτήρηση και οι τελωνειακοί έλεγχοι εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των τελωνειακών αρχών των κρατών μελών, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΕ) 952/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Οκτωβρίου 2013, για τη θέσπιση του ενωσιακού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 2013, L 269, σ. 1, στο εξής: ενωσιακός τελωνειακός κώδικας).

73 Κατ' ουσίαν, η Επιτροπή προβάλλει ότι το Συμβούλιο μπορούσε κάλλιστα να την εξουσιοδοτήσει με τους εκτελεστικούς κανονισμούς 1238/2013 και 1239/2013 να ακυρώσει τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως και να διατάξει τις εθνικές τελωνειακές αρχές να εισπράξουν τους δασμούς όσον αφορά τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν κατά παράβαση των όρων της αναληφθείσας υποχρεώσεως.

74 Πρώτον, η Επιτροπή προβάλλει ότι η ανάληψη υποχρεώσεως ως προς την τιμή αποτελεί υποχρέωση επιτεύξεως αποτελέσματος. Εξαγωγέας ο οποίος αποδεδειγμένα εφάρμοσε πρακτικές ντάμπινγκ ή έλαβε αντισταθμίσιμες επιδοτήσεις δύναται να δεσμευθεί να αυξήσει την τιμή των εξαγωγών του ώστε να εξαλειφθούν οι επιζήμιες συνέπειες των εν λόγω πρακτικών, το δε συγκεκριμένο επίπεδο τιμών θα επιβεβαιώνεται από την έκδοση τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως. Ωστόσο, θα πρέπει να τηρήσει τη δέσμευσή του προκειμένου να συνεχίσει να απαλλάσσεται από τους δασμούς αντιντάμπινγκ ή τους αντισταθμιστικούς δασμούς που θα οφείλονταν κανονικά για τα οικεία προϊόντα τα οποία αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεως. Επομένως, η ανάληψη υποχρεώσεως συνιστά εξαίρεση από τις προϋποθέσεις που ισχύουν κανονικά για τα οικεία προϊόντα. Αντιθέτως, όταν το τιμολόγιο αναλήψεως υποχρεώσεως δεν προσκομιστεί ή όταν ανακαλυφθεί στη συνέχεια ότι το τιμολόγιο αυτό δεν πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις, εφαρμόζονται εκ νέου οι δασμοί αντιντάμπινγκ ή οι αντισταθμιστικοί δασμοί και οι εθνικές τελωνειακές αρχές εισπράττουν τους εν λόγω δασμούς. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, στο μέτρο που μια ανάληψη υποχρεώσεως συνιστά εξαίρεση και προϊόν εύθραυστου διακανονισμού, πρέπει να ερμηνεύεται στενά. Η αποδοχή αναλήψεως υποχρεώσεως συνιστά για την Επιτροπή ανάληψη κινδύνου στον οποίον έρχονται να προστεθούν και οι δυσχέρειες ελέγχου της σχετικής υποχρεώσεως. Εναπόκειται σε κάθε συμβαλλόμενο που αποδέχεται την ανάληψη υποχρεώσεως να διασφαλίσει την αποτελεσματική τήρησή της και να ασκεί αποτελεσματική εποπτεία όσον αφορά την εφαρμογή της, συνεργαζόμενος με την Επιτροπή στο πλαίσιο σχέσεως εμπιστοσύνης.

75 Για τους λόγους αυτούς, όπως προβάλλει η Επιτροπή, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να δέχονται, να απορρίπτουν και να καθορίζουν τους όρους της αναλήψεως υποχρεώσεως ως προς τις τιμή βάσει της εξουσίας τους νομοθετικής εκτιμήσεως. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θα μπορούσε, να επιβάλει κυρώσεις για κάθε παράβαση αναληφθείσας υποχρεώσεως ή της υποχρεώσεως συνεργασίας κατά την εκτέλεση της αναληφθείσας υποχρεώσεως, ανακαλώντας την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως και επιβάλλοντας τους δασμούς αντιντάμπινγκ και τους αντισταθμιστικούς δασμούς βάσει των πραγματικών περιστατικών που αποδείχθηκαν στο πλαίσιο της έρευνας που οδήγησε στην ανάληψη υποχρεώσεως ως προς την τιμή, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφοι 7 και 9, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και το άρθρο 13, παράγραφοι 7 και 9, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων. Αυτή η εξουσία επιβολής κυρώσεων περιλαμβάνει, κατά την Επιτροπή, και την εξουσία ακυρώσεως των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως.

76 Δεύτερον, η Επιτροπή αντικρούει το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να την εξουσιοδοτήσει, με τους εκτελεστικούς κανονισμούς 1238/2013 και 1239/2013, να ακυρώσει τιμολόγια σχετικά με εμπορεύματα που είχαν ήδη τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία, καθόσον τέτοια δυνατότητα δεν προβλεπόταν στον βασικό κανονισμό αντιντάμπινγκ και στον βασικό κανονισμό κατά των επιδοτήσεων.

77 Πρώτον, συναφώς, η Επιτροπή προβάλλει ότι είχε ως γενικό καθήκον να εποπτεύει την τήρηση των ανειλημμένων υποχρεώσεων που έγιναν αποδεκτές βάσει του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, εν ανάγκη με τη βοήθεια των τελωνειακών αρχών των κρατών μελών. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι διατάξεις αυτές δεν απαγορεύουν την ακύρωση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως, απλώς δεν περιέχουν καμία αναφορά σε αυτήν.

78 Δεύτερον, κατά την Επιτροπή, το άρθρο 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και το άρθρο 13, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων δεν προσδιορίζουν τη φύση των παραβάσεων της αναληφθείσας υποχρεώσεως και δεν καθορίζουν τις περιστάσεις υπό τις οποίες πρέπει να ανακαλείται η αποδοχή της. Στα θεσμικά όργανα εναπόκειται να επιβάλουν ορισμένες απαιτήσεις συμμορφώσεως, η δε έκδοση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως αποτελεί απλώς και μόνον ένα παράδειγμα μεταξύ άλλων. Η νομική βάση για τον καθορισμό των τεχνικών αυτών λεπτομερειών στους κανονισμούς με τους οποίους επιβάλλονται οριστικοί δασμοί είναι το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και το άρθρο 24, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, κατά τα οποία οι δασμοί εισπράττονται «από τα κράτη μέλη υπό τη μορφή, στο ύψος και με βάση τα λοιπά κριτήρια που προβλέπει ο κανονισμός με τον οποίο επιβάλλονται οι δασμοί». Προβάλλεται ότι η δυνατότητα εξουσιοδοτήσεως της Επιτροπής να ακυρώνει τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως απορρέει από τη γενική αποστολή της, η οποία συνίσταται στην εποπτεία της τηρήσεως των ανειλημμένων υποχρεώσεων, από την εξουσία του Συμβουλίου να καθορίζει «λοιπά κριτήρια» για την είσπραξη των επίμαχων δασμών και από την υποχρέωση των παραγωγών-εξαγωγέων να καθιστούν δυνατή την εποπτεία στο πλαίσιο σχέσεως εμπιστοσύνης με την Επιτροπή, η οποία εξαρτάται από την αξιοπιστία των προσκομισθέντων εγγράφων.

79 Τρίτον, η Επιτροπή προβάλλει ότι η υποχρέωση προσκομίσεως τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως και η ακύρωσή τους σε περίπτωση παραβιάσεως των ανειλημμένων υποχρεώσεων δεν είναι καινοφανείς. Εν προκειμένω, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι έκανε χρήση της εξουσίας της να ανακαλέσει την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως και να κηρύξει τα αντίστοιχα τιμολόγια άκυρα, αιτιολογώντας προσηκόντως την απόφασή της έναντι της προσφεύγουσας. Ο οφειλόμενος σε μια τέτοια περίπτωση δασμός αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικός δασμός, λόγω ακυρωθέντος τιμολογίου αναλήψεως υποχρεώσεως, αποσκοπεί απλώς στην αποκατάσταση της νομιμότητας. Η ακύρωση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως αποσκοπεί, κατά την Επιτροπή, στην ενίσχυση της αποτελεσματικότητας των ανειλημμένων υποχρεώσεων ως προς την τιμή που αποδέχθηκε η Επιτροπή και αντικατοπτρίζει και συμπληρώνει την αρμοδιότητα των εθνικών τελωνειακών αρχών με ένα επιπλέον εργαλείο, το οποίο καθιστά δυνατή την είσπραξη των δασμών σε περίπτωση παραβιάσεως αναληφθείσας υποχρεώσεως.

80 Τέταρτον, κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απαλλαγή από τους δασμούς αντιντάμπινγκ και τους αντισταθμιστικούς δασμούς δεν αποτελούσε οριστική κατάσταση κατά τον χρόνο της θέσεως των εμπορευμάτων σε ελεύθερη κυκλοφορία. Επιπλέον, ήταν εξαρχής γνωστή στην προσφεύγουσα, βάσει σαφών κανόνων δικαίου, η δυνατότητα ακυρώσεως τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως, ιδίως σε περίπτωση παραβιάσεως της αναληφθείσας υποχρεώσεως.

81 Η Επιτροπή προβάλλει ότι οι εθνικές τελωνειακές αρχές είναι εκείνες που οφείλουν να εκτιμήσουν αν μπορούν να εισπράξουν τους τελωνειακούς δασμούς για τα τιμολόγια για τα οποία παρήλθε η τριετής προθεσμία παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 103, παράγραφος 2, του ενωσιακού τελωνειακού κώδικα, όπως εφαρμόζεται στους επίμαχους δασμούς βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013, σε συνδυασμό με το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ. Το αντίστοιχο άρθρο του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων είναι το άρθρο 24, παράγραφος 1. Η Επιτροπή προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι, δεδομένου ότι τα αποτελέσματα των εν λόγω ακυρωτικών πράξεων δεν ανέτρεχαν ratione temporis σε χρόνο

προγενέστερο της 23ης Απριλίου 2014, δηλαδή της ημερομηνίας προσκομίσεως του πρώτου τιμολογίου της προσφεύγουσας, ούτε βέβαια στις 4 Δεκεμβρίου 2013, δηλαδή κατά την ημερομηνία εφαρμογής των δασμών στο οικείο προϊόν, ουδεμία αναδρομικότητα υπήρξε κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης.

82 Κατά την Επιτροπή, στο πλαίσιο αυτό και υπό το πρίσμα της αρχής της προστασίας των ιδίων πόρων της Ένωσης, είναι προφανές ότι, όταν προσκομίζονται ανακριβή ή ελλιπή τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως, εφαρμόζεται ο συνήθης δασμός αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικός δασμός τον οποίο οφείλει ο οικείος παραγωγός-εξαγωγέας, ως εάν αυτός δεν είχε προσκομίσει τιμολόγιο αναλήψεως υποχρεώσεως, και ότι οι δασμοί που δεν καταβλήθηκαν λόγω της προσκομίσεως των εν λόγω τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως οφείλονται ως εάν δεν είχε υπάρξει απαλλαγή.

83 Πέμπτον, όσον αφορά τις διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 16, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, η Επιτροπή συμφωνεί ότι τα εν λόγω άρθρα δεν καλύπτουν την καταγγελλόμενη πρακτική.

84 Τρίτον, η Επιτροπή προβάλλει ότι ουδέποτε υπήρξε πρακτική συνιστάμενη στην απαλλαγή, από τους δασμούς αντιντάμπινγκ ή τους αντισταθμιστικούς δασμούς, των εισαγωγών που πραγματοποιήθηκαν πριν από την ανάκληση της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως. Οι μόνες περιπτώσεις στις οποίες δεν είχαν ακυρωθεί τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως δεν εμπίπτουν στην κατηγορία που περιγράφει η προσφεύγουσα. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι είχε υπάρξει τέτοια πρακτική, τούτο ουδόλως θα είχε επηρεάσει τη νομιμότητα του προσβαλλόμενου κανονισμού. Στο πλαίσιο αυτό, το σημείο 33 του δικογράφου της προσφυγής είναι απαράδεκτο κατά την Επιτροπή, διότι αντίκειται στο άρθρο 76, στοιχείο στ', του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον δεν προσκομίστηκε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

85 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η άποψη της προσφεύγουσας θα μπορούσε να συνοψισθεί στο ότι η μόνη έννομη συνέπεια της παραβιάσεως μιας αναληφθείσας υποχρεώσεως είναι η ανάκλησή της για το μέλλον. Όλες οι συναλλαγές που βασίζονται σε παραβιάσεις οι οποίες έλαβαν χώρα πριν από την έκδοση της αποφάσεως περί ανακλήσεως, προστατεύονται. Η Επιτροπή υπογραμμίζει, όμως, ότι κανένα στοιχείο του δικαίου της Ένωσης δεν δικαιολογεί τόσο ευρεία προστασία ενός επιχειρηματία ο οποίος παραβιάζει υποχρεώσεις τις οποίες έχει εκουσίως αναλάβει, ιδίως όταν έχει προειδοποιηθεί εκ των προτέρων για τις συνέπειες τέτοιων πράξεων.

86 Στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι η προσφεύγουσα και η ίδια συμφωνούν ότι, κατ' αρχήν, είναι δυνατή η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικών δασμών ήδη από την παραβίαση της αναληφθείσας υποχρεώσεως. Η διαφωνία αφορά απλώς και μόνον τη μέθοδο που πρέπει να χρησιμοποιηθεί συναφώς. Η Επιτροπή θεωρεί ότι, όταν η έρευνα έχει ολοκληρωθεί και έχουν επιβληθεί οριστικοί δασμοί, παρέλκει η προσφυγή στην καταγραφή [κατά την εισαγωγή του εμπορεύματος] και στην επιβολή προσωρινών δασμών. Η μέθοδος που προτείνει η προσφεύγουσα δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αρχίσει την καταγραφή παρά μόνον αφού διαπιστώσει παραβίαση αναληφθείσας υποχρεώσεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ακολούθησε την προσήκουσα διαδικασία. Συγκεκριμένα, η ακύρωση του τιμολογίου αναλήψεως υποχρεώσεως είναι ο μόνος τρόπος εισπράξεως δασμών από της επελεύσεως του πραγματικού περιστατικού που συνιστά την παραβίαση. Επίσης, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της επιβολής δασμών και της αναστολής της εισπράξεώς τους. Η υπό κρίση περίπτωση εμπίπτει, κατά την Επιτροπή, στη δεύτερη περίπτωση.

87 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η τελωνειακή επιτήρηση και οι τελωνειακοί έλεγχοι αποτελούν αρμοδιότητες των τελωνειακών αρχών των κρατών μελών, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το επιχείρημα αυτό προβλήθηκε, για πρώτη φορά, με το υπόμνημα απαντήσεως και, ως εκ τούτου, είναι απαράδεκτο βάσει του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εν πάση περιπτώσει, το εν λόγω επιχείρημα είναι αβάσιμο.

88 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν αμφισβητείται ότι είχε διατάξει τις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν δασμούς αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικούς δασμούς που οφείλονταν για τις εισαγωγές του οικείου προϊόντος, σύμφωνα με το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού. Υποστηρίζει ότι, χωρίς να έχει επιδιώξει να σφετεριστεί τις αρμοδιότητες των εθνικών αρχών, έκρινε επιβεβλημένο να πραγματοποιήσει ορισμένες δραστηριότητες ελέγχου και εξακριβώσεως τηρήσεως της συμφωνίας, βάσει των εξουσιών που προβλέπονται στο άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και στο άρθρο 24, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, ώστε να προστατευθούν οι ίδιοι πόροι της Ένωσης.

89 Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο, ως εκτελεστικό όργανο, διεύρυναν τις εξουσίες της Επιτροπής πέραν του επιτρεπόμενου από τις Συνθήκες και το παράγωγο δίκαιο είναι απαράδεκτο, δεδομένου ότι πρόκειται για νέο ισχυρισμό που προβάλλεται για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, αντιθέτως προς τις επιταγές του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εν πάση περιπτώσει, κατά την Επιτροπή, το επιχείρημα αυτό είναι ασαφές ως προς τον τρόπο με τον οποίο το Συμβούλιο φέρεται να διεύρυνε τις αρμοδιότητες της Επιτροπής.

90 Το Συμβούλιο στηρίζει, κατ' ουσίαν, τα επιχειρήματα της Επιτροπής. Πρώτον, το Συμβούλιο προβάλλει ότι από την ορθή ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 13, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων προκύπτει ότι οι διατάξεις αυτές επιτρέπουν την ακύρωση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως. Δεύτερον, το Συμβούλιο προβάλλει ότι οι προαναφερθέντες κανονισμοί παρέχουν νομική βάση η οποία εξασφαλίζει στα θεσμικά όργανα της Ένωσης τη δυνατότητα να επιβάλλουν απαιτήσεις συμμορφώσεως για τη διαχείριση των αναλήψεων υποχρεώσεων ως προς την τιμή. Τρίτον, κατά το Συμβούλιο, οι ρήτρες περί ακυρώσεως των αναλήψεων υποχρεώσεων συνάδουν προς την πρακτική των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Τέταρτον, το Συμβούλιο προβάλλει ότι η ακύρωση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως δεν ισοδυναμεί με αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης αναδρομική επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικών δασμών.

91 Η προσφεύγουσα αντικρούει τόσο τα επιχειρήματα της Επιτροπής όσο και εκείνα του Συμβουλίου.

Επί του νομικού πλαισίου στο οποίο εντάσσονται οι αναληφθείσες υποχρεώσεις και τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως της προσφεύγουσας

92 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, αν διαπιστωθεί η ύπαρξη ντάμπινγκ και η πρόκληση ζημίας, η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να αποδεχθεί ικανοποιητική οικειοθελή ανάληψη υποχρεώσεων που προσφέρει εξαγωγέας για να αναθεωρήσει τις τιμές του ή να παύσει τις εξαγωγές του σε τιμές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, αν είναι πεπεισμένη ότι αυτή η ανάληψη υποχρεώσεων εξουδετερώνει τις ζημιογόνες επιπτώσεις του ντάμπινγκ.

93 Εν προκειμένω, αφενός, διαπιστώνεται ότι οι οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ και οι οριστικοί αντισταθμιστικοί δασμοί καθορίστηκαν, με συντελεστές που προσδιορίστηκαν βάσει κατηγοριοποιήσεως των επιχειρήσεων, ιδίως σε συνάρτηση με το γεγονός ότι επρόκειτο για επιχειρήσεις που συνεργάστηκαν στην έρευνα. Αφετέρου, η αποδοχή της επίμαχης αναλήψεως υποχρεώσεως είχε ως συνέπεια την απαλλαγή των οικείων επιχειρήσεων από την καταβολή των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ και των οριστικών αντισταθμιστικών δασμών, όπως προέκυπτε από το άρθρο 3, παράγραφος 1, και την αιτιολογική σκέψη 438 του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013, καθώς και από το άρθρο 2, παράγραφος 1, και την αιτιολογική σκέψη 865 του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013.

94 Συναφώς, στη νομολογία σχετικά με την ερμηνεία του καθεστώτος που εφαρμόζεται στις αναλήψεις υποχρεώσεων υπό την ισχύ του κανονισμού 1225/2009 έχει διαπιστωθεί ότι οι εισαγωγές τις οποίες αφορούν οι εν λόγω αναλήψεις υποχρεώσεων δεν απαλλάσσονται των δασμών αντιντάμπινγκ λόγω της εκδόσεως της αποφάσεως περί αποδοχής των αναλήψεων υποχρεώσεων, καθόσον η απαλλαγή προκύπτει από τις διατάξεις που θεσπίζονται, είτε από την Επιτροπή με τον τροποποιημένο προσωρινό κανονισμό αντιντάμπινγκ είτε από το Συμβούλιο με τον οριστικό κανονισμό αντιντάμπινγκ, προκειμένου να τεθούν σε εφαρμογή οι αναλήψεις υποχρεώσεων τις οποίες αποδέχθηκε η Επιτροπή. Η υποχρέωση αυτή βαρύνει το Συμβούλιο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 5, του κανονισμού 1225/2009, το οποίο προβλέπει ότι ένας κανονισμός πρέπει να επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές προϊόντος που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προκαλούν ζημία, με εξαίρεση τις εισαγωγές οι οποίες προέρχονται από πηγές των οποίων η ανάληψη υποχρεώσεως έγινε, ενδεχομένως, αποδεκτή (διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2015, SolarWorld κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-507/13, EU:T:2015:23, σκέψη 48).

95 Διαπιστώνεται ότι, παρά την έκδοση αποφάσεως περί αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεων, οι δασμοί αντιντάμπινγκ, προσωρινοί ή οριστικοί, επιβάλλονται, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 1225/2009, μόνο μέσω κανονισμού, και η διάταξη αυτή προβλέπει επίσης ότι η είσπραξή τους από τα κράτη μέλη πραγματοποιείται σύμφωνα με τα λοιπά στοιχεία που προβλέπει ο κανονισμός με τον οποίο επιβάλλονται οι δασμοί, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι προϋποθέσεις που έχουν τεθεί για την εκτέλεση των αναλήψεων υποχρεώσεων που έχουν γίνει αποδεκτές (διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2015, SolarWorld κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-507/13, EU:T:2015:23, σκέψη 49). Το άρθρο 24, παράγραφος 1, του κανονισμού 597/2009 εμφορείται, κατ' ουσίαν, από το ίδιο πνεύμα.

96 Εξάλλου, αφενός, προβλέπεται ότι η Επιτροπή υποχρεούται να ελέγχει την τήρηση των ανειλημμένων υποχρεώσεων, εν ανάγκη με τη συνδρομή των τελωνειακών αρχών των κρατών μελών, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 9, του κανονισμού 1225/2009 και το άρθρο 13, παράγραφος 9, του κανονισμού 597/2009. Επιπροσθέτως, είναι προφανές ότι η εκ μέρους της Επιτροπής εκπλήρωση του καθήκοντός της να ελέγχει τις αναληφθείσες υποχρεώσεις εξαρτάται από την αξιοπιστία των εγγράφων που προσκομίζονται κατά την εκπλήρωση της υποχρεώσεως που έχει αναλάβει ο οικείος εξαγωγέας (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, Usha Martin κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-552/10 P, EU:C:2012:736, σκέψη 35).

97 Αφετέρου, σύμφωνα με τον σκοπό του άρθρου 8 του κανονισμού 1225/2009, η προσφεύγουσα όφειλε επίσης, βάσει της υποχρεώσεως που είχε αναλάβει, όχι μόνο να διασφαλίσει την αποτελεσματική εκπλήρωση της εν λόγω υποχρεώσεως, αλλά και τον αποτελεσματικό έλεγχο της εκπληρώσεώς της σε συνεργασία με την Επιτροπή, στο πλαίσιο της σχέσεως εμπιστοσύνης στην οποία στηρίζεται η αποδοχή εκ μέρους της Επιτροπής μιας τέτοιας αναλήψεως υποχρεώσεως (πρβλ., απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, Usha Martin κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-552/10 P, EU:C:2012:736, σκέψη 24). Η ίδια λογική ισχύει, κατ' αναλογίαν, και για τις αναληφθείσες υποχρεώσεις στο πλαίσιο των αντισταθμιστικών δασμών, σύμφωνα με το άρθρο 13 του κανονισμού 597/2009, στο μέτρο που ο σκοπός τους παραμένει παρόμοιος με τις υποχρεώσεις που έχουν αναληφθεί στο πλαίσιο του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ.

98 Επιπλέον, όπως επισήμανε η Επιτροπή, η εκ μέρους επιχειρήσεως ανάληψη υποχρεώσεως ως προς την τιμή πρέπει να θεωρείται ως υποχρέωση επιτεύξεως αποτελέσματος, η οποία πρέπει να τηρείται και να πιστοποιείται ιδίως με την έκδοση τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως κατά την εισαγωγή των οικείων προϊόντων στην Ένωση. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 μνημονεύουν ρητώς τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως. Όπως προβάλλει η Επιτροπή, το περιεχόμενο των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως και των πιστοποιητικών αναλήψεως υποχρεώσεως για εξαγωγή προβλέπεται στα παραρτήματα III και IV του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και στα παραρτήματα 2 και 3 του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013.

99 Τέλος, από τη νομολογία προκύπτει ότι υφίσταται επιτακτική ανάγκη διασφαλίσεως προσήκοντος ελέγχου των ανειλημμένων υποχρεώσεων (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2017, Rusal Armenal κατά Συμβουλίου, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, σκέψη 178).

Επί των αποτελεσμάτων που συνδέονται με την ανάκληση της εκ μέρους της Επιτροπής αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως και την ακύρωση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως με τον προσβαλλόμενο κανονισμό

100 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ:

«[…] στον βαθμό που ισχύουν [οι] αναλήψεις υποχρεώσεων, οι προσωρινοί δασμοί που έχει επιβάλει η Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 1 ή οι οριστικοί δασμοί που έχουν επιβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 4, κατά περίπτωση, δεν εφαρμόζονται στις αντίστοιχες εισαγωγές του εν λόγω προϊόντος που κατασκευάζεται από τις εταιρείες οι οποίες αναφέρονται στην απόφαση της Επιτροπής για την αποδοχή των αναλήψεων υποχρεώσεων, όπως αυτή έχει τροποποιηθεί στη συνέχεια […]».

101 Η διατύπωση του άρθρου 13, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων είναι, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπη.

102 Στη συνέχεια, στο άρθρο 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, προβλέπονται τα εξής:

«Σε περίπτωση παραβίασης ή ανάκλησης μιας ανάληψης υποχρέωσης από οποιοδήποτε μέρος έχει αναλάβει υποχρεώσεις ή σε περίπτωση ανάκλησης της αποδοχής της ανάληψης υποχρέωσης από την Επιτροπή, η αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης ανακαλείται με απόφαση της Επιτροπής ή με κανονισμό της Επιτροπής, κατά περίπτωση, και ο προσωρινός δασμός που έχει επιβληθεί από την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 7 ή ο οριστικός δασμός που έχει επιβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 4 εφαρμόζονται αυτομάτως, υπό τον όρο ότι ο οικείος εξαγωγέας είχε την ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, εκτός αν ο ίδιος ανακάλεσε την ανάληψη υποχρέωσης. […]»

103 Η διατύπωση του άρθρου 13, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων είναι, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπη.

104 Συναφώς, οι αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 του κανονισμού (ΕΚ) 461/2004 του Συμβουλίου, της 8ης Μαρτίου 2004, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 384/96 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2026/97 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2004, L 77, σ. 12), οι οποίες οδήγησαν στην τροποποίηση του γράμματος των κρίσιμων για την παρούσα διαφορά διατάξεων, έχουν ως εξής:

«(18) Το άρθρο 8 παράγραφος 9 του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι σε περίπτωση ανάκλησης μιας ανάληψης υποχρέωσης εκ μέρους ορισμένων μερών, επιβάλλεται οριστικός δασμός σύμφωνα με το άρθρο 9, με βάση τα πραγματικά περιστατικά που βεβαιώθηκαν στο πλαίσιο της έρευνας η οποία οδήγησε στην ανάληψη υποχρέωσης. Αυτή η διάταξη οδήγησε σε μια χρονοβόρα διπλή διαδικασία η οποία προϋποθέτει απόφαση της Επιτροπής για την ανάκληση της αποδοχής της ανάληψης υποχρεώσεων και κανονισμό του Συμβουλίου για την εκ νέου επιβολή δασμού. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι αυτή η διάταξη δεν αφήνει καμία διακριτική ευχέρεια στο Συμβούλιο όσον αφορά την επιβολή δασμού λόγω παραβίασης ή ανάκλησης μιας ανάληψης υποχρέωσης ή το επίπεδο αυτού του δασμού, θεωρείται σκόπιμο να τροποποιηθούν οι διατάξεις του άρθρου 8 παράγραφοι 1, 5 και 9 για να

διευκρινισθεί η αρμοδιότητα της Επιτροπής και να επιτραπούν η ανάκληση μιας ανάληψης υποχρεώσεων και η εφαρμογή του δασμού με μία ενιαία νομική πράξη. Είναι επίσης αναγκαίο να εξασφαλιστεί ότι η διαδικασία ανάκλησης περατώνεται εντός προθεσμίας έξι μηνών κανονικά και σε καμία περίπτωση μεγαλύτερης των εννέα μηνών, για να γίνει η ορθή εφαρμογή του ισχύοντος μέτρου.

(19) Η αιτιολογική σκέψη 18 εφαρμόζεται, τηρουμένων των αναλογιών, στις αναλήψεις υποχρεώσεων βάσει του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων.»

105 Τέλος, το άρθρο 8, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Επιτρέπεται η επιβολή προσωρινού δασμού δυνάμει του άρθρου 7 με βάση τα καλύτερα διαθέσιμα στοιχεία, όταν υπάρχουν λόγοι να πιστεύεται ότι δεδομένη ανάληψη υποχρέωσης έχει παραβιαστεί ή, σε περιπτώσεις παραβίασης ή ανάκλησης μιας ανάληψης υποχρέωσης, όταν δεν έχει ολοκληρωθεί η έρευνα που οδήγησε στην ανάληψη υποχρέωσης.»

106 Η διατύπωση του άρθρου 13, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων είναι, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπη.

107 Οι διάδικοι διαφωνούν ως προς την ερμηνεία των αποτελεσμάτων των διατάξεων αυτών. Αφενός, η Επιτροπή και το Συμβούλιο φρονούν ότι η ανάκληση της αποδοχής των αναλήψεων υποχρεώσεων έχει ως αποτέλεσμα την επάνοδο στην αρχική κατάσταση, υπό την έννοια ότι στην περίπτωση αυτή οφείλεται το σύνολο των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ και των οριστικών αντισταθμιστικών δασμών, όσον αφορά τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως που ακυρώθηκαν.

108 Αφετέρου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δασμοί αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικοί δασμοί μπορούν να επιβληθούν μόνο για το μέλλον, δηλαδή από τη στιγμή της ανακλήσεως της αποδοχής των αναλήψεων υποχρεώσεων από την Επιτροπή, πλην ορισμένων εξαιρέσεων που προβλέπονται ρητώς στον βασικό κανονισμό αντιντάμπινγκ και στον βασικό κανονισμό κατά των επιδοτήσεων.

109 Η Επιτροπή προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, οι οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ ή οι οριστικοί αντισταθμιστικοί δασμοί είναι «εκ νέου εφαρμοστέοι». Υποστηρίζει ότι η υπό κρίση περίπτωση είναι ανάλογη με την περίπτωση κατά την οποία εισαγωγέας υποβάλλει προς εκτελωνισμό τιμολόγιο αναλήψεως υποχρεώσεως το οποίο δεν έχει υπογραφεί από διατάκτη του παραγωγού-εξαγωγέα ή το οποίο παρουσιάζει άλλες παρατυπίες. Επικαλείται, επίσης, ορισμένες περιπτώσεις απαλλαγών από δασμούς κατόπιν αποδείξεως της προτιμησιακής καταγωγής, στις οποίες ο εκ των υστέρων έλεγχος αποδεικνύει ότι κακώς χορηγήθηκε το προτιμησιακό τιμολόγιο, και συγκεκριμένα τις αποφάσεις της 7ης Δεκεμβρίου 1993, Huygen κ.λπ. (C-12/92, EU:C:1993:914, σκέψη 19), και της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψη 34). Στο ίδιο πνεύμα, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή αναφέρθηκε, κατ' ουσίαν, στο ότι, σε περίπτωση ανακλήσεως της αποδοχής των αναλήψεων υποχρεώσεων, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έδιναν εντολή στις εθνικές αρχές να εισπράξουν τους εφαρμοστέους δασμούς ή, με άλλα λόγια, να «επανεκκινήσουν τη συναλλαγή». Πρόκειται, επομένως, για υποβολή των εισαγωγών στους αρχικούς οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ και τους οριστικούς αντισταθμιστικούς δασμούς, όπως αυτοί έχουν καθοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και το άρθρο 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων.

110 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να αποδέχονται, να απορρίπτουν και να καθορίζουν τους όρους της αναλήψεως υποχρεώσεων ως προς την τιμή βάσει της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ούτε την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης όσον αφορά την ανάκληση της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως.

111 Αντιθέτως, προς στήριξη του επιχειρήματός της ότι μόνον υπό πολύ συγκεκριμένες περιστάσεις ήταν δυνατή η αναδρομική εφαρμογή οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ και οριστικών αντισταθμιστικών δασμών, η προσφεύγουσα παραπέμπει στο άρθρο 8, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, και έτι περαιτέρω στο άρθρο 10, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού, με τίτλο «Αναδρομική ισχύς», το οποίο προβλέπει τα εξής:

«[…] Σε περιπτώσεις παραβίασης ή ανάκλησης μιας ανάληψης υποχρέωσης, είναι δυνατόν να επιβάλλονται οριστικοί δασμοί ως προς προϊόντα που ετέθησαν σε ελεύθερη κυκλοφορία το πολύ ενενήντα ημέρες πριν από την έναρξη ισχύος των προσωρινών μέτρων, υπό την προϋπόθεση ότι οι εισαγωγές καταγράφηκαν συμφώνως προς το άρθρο 14 παράγραφος 5 και ότι κάθε τέτοια εκτίμηση με αναδρομικό αποτέλεσμα δεν επιτρέπεται να αφορά τις εισαγωγές προϊόντων που ετέθησαν σε κατανάλωση πριν από την παραβίαση ή την ανάκληση της ανάληψης υποχρέωσης.»

112 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι οι διατάξεις αυτές είναι, κατ’ ουσίαν, αντίστοιχες με αυτές του άρθρου 13, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων και του άρθρου 16, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού.

113 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μέτρα όπως η απαίτηση επιστροφής των οφειλόμενων οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ και των οριστικών αντισταθμιστικών δασμών θα μπορούσαν να εφαρμοστούν κατά των επίμαχων εισαγωγών μόνο σε περίπτωση υπάρξεως καταγραφών. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, η προσέγγιση της Επιτροπής εν προκειμένω είναι εσφαλμένη και παράνομη, λόγω του ότι δεν εμπίπτει σε καμία από τις περιπτώσεις που προβλέπει ρητώς ο νομοθέτης για την αναδρομική εφαρμογή δασμών αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικών δασμών. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να διατάξει την είσπραξη οριστικών δασμών επί των προϊόντων που τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία αν δεν έχει προηγουμένως επιβάλει προσωρινούς δασμούς ή δεν έχει διατάξει την καταγραφή.

114 Η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά του άρθρου 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του άρθρου 2, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 έχει την έννοια ότι η αναδρομική εφαρμογή των δασμών αντιντάμπινγκ ή των αντισταθμιστικών δασμών εν προκειμένω δεν μπορούσε νομίμως να στηριχθεί ούτε στις διατάξεις αυτές. Συγκεκριμένα, οι διατάξεις αυτές, και ειδικότερα το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013, αντιβαίνουν, κατά την προσφεύγουσα, προς το άρθρο 8 και το άρθρο 10, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, καθώς και προς το άρθρο 13 και το άρθρο 16, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων. Η ένσταση αυτή θα εξεταστεί μετά την εξέταση του μοναδικού λόγου ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα.

Επί του μοναδικού λόγου ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα

115 Πρώτον, όσον αφορά την επίκληση του άρθρου 8, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 13, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων από την προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ότι οι διατάξεις αυτές δεν αφορούν την υπό κρίση περίπτωση.

116 Συγκεκριμένα, αφενός, όπως υπογραμμίζουν η Επιτροπή και το Συμβούλιο, η υπό κρίση περίπτωση δεν μπορεί να εξομοιωθεί με περίπτωση στην οποία θα υπήρχαν μόνον «αποχρώσες ενδείξεις» ότι είχε παραβιαστεί ανάληψη υποχρεώσεως, με συνέπεια να είναι δυνατή η επιβολή προσωρινού δασμού. Αντιθέτως, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την παραβίαση της αναλήψεως υποχρεώσεως. Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν αμφισβήτησε την ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως αποκλειστικώς και μόνον επειδή γνώριζε ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διέθεταν, συναφώς, σημαντικό περιθώριο εκτιμήσεως, ουδόλως μεταβάλλει το συμπέρασμα αυτό.

117 Αφετέρου, δεν πρόκειται εν προκειμένω ούτε για τη δεύτερη περίπτωση που προβλέπουν οι διατάξεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 115 ανωτέρω, στην οποία, «σε περιπτώσεις παραβίασης [...] μιας ανάληψης υποχρέωσης», η έρευνα που οδήγησε στην ανάληψη υποχρεώσεως «δεν έχει ολοκληρωθεί». Αντιθέτως, δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο επέβαλε οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ και αντισταθμιστικούς δασμούς.

118 Δεύτερον, όσον αφορά τη μνεία του άρθρου 10, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 16, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, από την προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ότι οι διατάξεις αυτές αφορούν ειδικές περιπτώσεις, στις οποίες τα θεσμικά όργανα προέβησαν στις δέουσες ενέργειες μέσω «καταγραφής» των εισαγωγών, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ ή το άρθρο 24, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων. Επιπλέον, οι διατάξεις αυτές λαμβάνουν ως βάση υπολογισμού της αναδρομικότητας την ημερομηνία εφαρμογής των προσωρινών μέτρων. Εν προκειμένω, όμως, καμία από τις περιπτώσεις αυτές δεν έχει εφαρμογή, ελλείψει καταγραφής των επίμαχων εισαγωγών από την Επιτροπή, καθώς και ελλείψει προσωρινών μέτρων.

119 Επομένως, καθόσον η κρινόμενη εν προκειμένω περίπτωση δεν αντιστοιχεί σε καμία από τις περιπτώσεις που προβλέπονται ρητώς στον βασικό κανονισμό αντιντάμπινγκ και στον βασικό κανονισμό κατά των επιδοτήσεων, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα (βλ. σκέψεις 69 έως 71 ανωτέρω), δεν υφίσταται άλλη νομική βάση για τη θέσπιση του άρθρου 2 του διατακτικού του προσβαλλόμενου κανονισμού.

120 Η Επιτροπή και το Συμβούλιο επικαλούνται το ιδιαίτερο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως για να επεξηγήσουν την προσέγγιση που υιοθετήθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Συναφώς, η Επιτροπή υποστήριξε ότι από τη συστηματική ερμηνεία του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων προκύπτει ότι οι οριστικοί δασμοί, όπως είχαν αρχικώς επιβληθεί στα προϊόντα τα οποία αφορούσαν οι αναλήψεις υποχρεώσεων της προσφεύγουσας, μπορούσαν να εφαρμοστούν αυτομάτως, ως άμεση συνέπεια του μέτρου που συνίστατο στην ανάκληση της αποδοχής των εν λόγω αναλήψεων υποχρεώσεων από την Επιτροπή.

121 Το Συμβούλιο επισήμανε ότι ο βασικός κανονισμός αντιντάμπινγκ και ο βασικός κανονισμός κατά των επιδοτήσεων δεν προβλέπουν ρητώς την «πιθανώς συνηθέστερη» περίπτωση κατά την οποία, όπως εν προκειμένω, η Επιτροπή διεξάγει με δική της πρωτοβουλία έρευνα σχετικά με παραβίαση της αναλήψεως υποχρεώσεως. Επιπλέον, το Συμβούλιο αμφισβήτησε την προσέγγιση κατά την οποία, λόγω του ότι αυτό το είδος έρευνας δεν προβλέφθηκε ρητώς στον βασικό κανονισμό αντιντάμπινγκ και στον βασικό κανονισμό κατά των επιδοτήσεων και οι κανονισμοί αυτοί δεν προέβλεπαν ρητώς τη δυνατότητα της Επιτροπής να ακυρώνει τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η πρακτική αυτή ήταν παράνομη (βλ., επίσης, σκέψη 90 ανωτέρω). Το Συμβούλιο προσθέτει ότι η έννοια των «τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως», ως μέσου διαχειρίσεως των αναλήψεων υποχρεώσεων που έγιναν αποδεκτές, αναπτύχθηκε στο πλαίσιο της πρακτικής λήψεως αποφάσεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης.

122 Κατά το Συμβούλιο, εν προκειμένω, δεν ήταν ούτε δυνατόν ούτε αναγκαίο να επιβληθούν προσωρινοί δασμοί αντιντάμπινγκ και προσωρινοί αντισταθμιστικοί δασμοί ή να διενεργηθεί καταγραφή των εισαγομένων προϊόντων, δεδομένου ότι η έρευνα είχε ήδη ολοκληρωθεί και είχαν καθοριστεί οριστικοί δασμοί, παρά την ταυτόχρονη αποδοχή από την Επιτροπή των αναλήψεων υποχρεώσεων εκ μέρους της προσφεύγουσας και άλλων κινεζικών εξαγωγικών επιχειρήσεων. Το Συμβούλιο προβάλλει ότι οι προσωρινοί δασμοί ήταν απλώς και μόνον πρόδρομοι της επιβολής οριστικών δασμών. Εν προκειμένω, κατά το Συμβούλιο, η επανεξέταση του ζητήματος δεν ήταν δυνατή, η καταγραφή δεν είχε κανένα νόημα, και οι προσωρινοί δασμοί επίσης στερούνταν νοήματος, εφόσον καταργούνταν από τους οριστικούς δασμούς. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η διαδικασία που ακολούθησε η Επιτροπή αποτελούσε ειδική διαδικασία εμπίπτουσα, κατά την άποψή του, στην πάγια πρακτική των θεσμικών οργάνων της Ένωσης σε αντίστοιχες περιπτώσεις.

123 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, εν προκειμένω, έπρεπε να κριθεί ποια ήταν τα επίμαχα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως και, κατόπιν της ακυρώσεώς τους, να εφαρμοστούν οι οφειλόμενοι δασμοί αντιντάμπινγκ και οι οφειλόμενοι αντισταθμιστικοί δασμοί, οι οποίοι είχαν απλώς και μόνον ανασταλεί. Το Συμβούλιο παραπέμπει, επιπλέον, στην απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984, Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής (239/82 και 275/82, EU:C:1984:68, σκέψη 21). Τονίζει ότι τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως υπηρετούσαν τον ίδιο ακριβώς σκοπό με τις καταγραφές εισαγωγών, ο οποίος συνίστατο στη δυνατότητα παρακολουθήσεώς τους.

124 Η Επιτροπή και το Συμβούλιο υπογραμμίζουν ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας αποσκοπεί, στην πραγματικότητα, στο να παράσχει σε μια επιχείρηση τη δυνατότητα να επωφεληθεί, ελλείψει συγκεκριμένων σχετικών κανόνων, από κατάσταση στην οποία, καίτοι είχε αναλάβει υποχρεώσεις τις οποίες αποδέχθηκε η Επιτροπή, μπορούσε, παρά ταύτα, να τις παραβεί, κατ' αρχήν ατιμωρητί όσον αφορά τετελεσμένες καταστάσεις.

125 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η ανάκληση της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως συνιστά, αυτή καθεαυτήν, επαρκή κύρωση, διότι εν τοιαύτη περιπτώσει καθίσταται πολύ δυσχερέστερο για τον επιχειρηματία να πωλήσει τα εμπορεύματά του κατά τρόπο προσοδοφόρο στην αγορά της Ένωσης.

126 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή προβάλλουν ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ καθώς και το άρθρο 24, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι καταλείπουν στα θεσμικά όργανα της Ένωσης τη μέριμνα να επιβάλλουν απαιτήσεις συμμορφώσεως για τις αναλήψεις υποχρεώσεων και να θεσπίζουν σχετικές διαδικασίες. Τα εν λόγω θεσμικά όργανα υπογραμμίζουν ότι τα άρθρα αυτά, με τίτλο «Γενικές διατάξεις», προβλέπουν ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ ή οι αντισταθμιστικοί δασμοί, προσωρινοί ή οριστικοί, επιβάλλονται με κανονισμό και εισπράττονται από τα κράτη μέλη υπό τη μορφή, στο ύψος και με βάση τα λοιπά κριτήρια που προβλέπει ο κανονισμός με τον οποίο επιβάλλονται οι δασμοί.

127 Ειδικότερα, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπογραμμίζουν ότι οι διατάξεις που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 126 ανωτέρω αναφέρονται στα «λοιπά κριτήρια», στα οποία περιλαμβάνεται η δυνατότητα ελέγχου της τηρήσεως αναλήψεως υποχρεώσεως μέσω τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως. Κατά συνέπεια, θα μπορούσε να συναχθεί η αρμοδιότητα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να ακυρώσουν τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως και να διατάξουν τις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν τους δασμούς «επί των επίμαχων εισαγωγών». Επομένως, πρέπει να εκτιμηθεί αν οι διατάξεις αυτές αποτελούν επαρκή νομική βάση για τη θέσπιση του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

128 Επ' αυτού, κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο έχει διαπιστώσει, στη σκέψη 58 της αποφάσεως της 15ης Μαρτίου 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187), στην οποία παρέπεμψε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι από το γράμμα του άρθρου 14, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1225/2009 προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν θέλησε να προβλέψει περιοριστικώς τα σχετικά με την είσπραξη των δασμών αντιντάμπινγκ στοιχεία τα οποία μπορεί να καθορίσει η Επιτροπή.

129 Η απόφαση της 15ης Μαρτίου 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187), αφορούσε κανονισμό της Επιτροπής του οποίου το άρθρο 1 προέβλεπε οδηγίες για τη διασφάλιση της εισπράξεως των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με οριστικούς κανονισμούς και κανονισμούς παρατάσεως, υποχρεώνοντας τις εθνικές τελωνειακές αρχές να αναμείνουν μέχρι να καθορίσει η Επιτροπή τους συντελεστές που έπρεπε να οριστούν για τους δασμούς αυτούς, σε εκτέλεση αποφάσεως του Δικαστηρίου ακυρώνουσας τους αρχικώς καθορισθέντες δασμούς. Συγκεκριμένα, η οδηγία που δόθηκε συνίστατο, κατ' ουσίαν, στην υποχρέωση των εθνικών τελωνειακών αρχών να αναμείνουν να πληροφορηθούν ποιοι ήταν οι πράγματι οφειλόμενοι δασμοί, πριν αποφασίσουν επί των αιτήσεων επιστροφής που είχαν υποβάλει οι επιχειρηματίες οι οποίοι είχαν καταβάλει τους εν λόγω δασμούς.

Ως εκ τούτου, η προαναφερθείσα υπόθεση αφορούσε το ζήτημα ποιο ήταν το ποσό των δασμών που είχαν αρχικώς καταβάλει οι διάδικοι και το οποίο έπρεπε να επιστραφεί στους εν λόγω ενδιαφερομένους από τις τελωνειακές αρχές.

130 Σε αντίθεση, όμως, με την περίπτωση την οποία αφορούσε η απόφαση της 15ης Μαρτίου 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187), το ζήτημα που ανέκυψε εν προκειμένω, ήτοι η διαχρονική επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ και των αντισταθμιστικών δασμών που θα οφείλονταν ελλείψει αναλήψεως υποχρεώσεως η οποία εν τω μεταξύ παραβιάστηκε ή ανακλήθηκε, καλύπτεται από τις ρητές διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 10, και του άρθρου 10, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, καθώς και από τις διατάξεις του άρθρου 13, παράγραφος 10, και του άρθρου 16, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων. Επομένως, υπό το πρίσμα των ρητών αυτών διατάξεων πρέπει να εκτιμηθεί αν οι ενέργειες στις οποίες προέβη η Επιτροπή εν προκειμένω είχαν έρεισμα στη νομοθεσία ή όχι, στο ειδικό πλαίσιο των συνεπειών που δύνανται να επέλθουν από την ανάκληση της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως.

131 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όταν ερμηνεύεται διάταξη του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της και οι σκοποί που επιδιώκει, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των ρυθμίσεων του δικαίου της Ένωσης [βλ. απόφαση της 8ης Ιουλίου 2019, Επιτροπή κατά Βελγίου (άρθρο 260, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ – Ευρυζωνικά δίκτυα), C-543/17, EU:C:2019:573, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Επιπλέον, οσάκις πρέπει να κριθεί αν μια διάταξη έχει αναδρομική ισχύ, από την εν λόγω διάταξη πρέπει να προκύπτει σαφώς ότι πρέπει να της αναγνωριστεί τέτοιο αποτέλεσμα (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2002, Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, C-74/00 P και C-75/00 P, EU:C:2002:524, σκέψη 119).

132 Η πρόθεση του νομοθέτη να ρυθμίσει ρητώς, με τους βασικούς κανονισμούς, τις συνέπειες της παραβιάσεως ή της ανακλήσεως των ανειλημμένων υποχρεώσεων, οριοθετώντας τον τρόπο με τον οποίον οι οφειλόμενοι ελλείψει ανειλημμένων υποχρεώσεων δασμοί μπορούσαν να επιβληθούν αναδρομικώς, προκύπτει από πλείστες όσες αιτιολογικές σκέψεις των εν λόγω κανονισμών.

133 Συγκεκριμένα, η αιτιολογική σκέψη 14 του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ έχει ως εξής:

«Είναι αναγκαίο να καθοριστούν οι διαδικασίες αποδοχής υποχρεώσεων, με τις οποίες εξαλείφεται το ντάμπινγκ και η ζημία, αντί της επιβολής προσωρινών ή οριστικών δασμών. Είναι, επίσης, σκόπιμο να προβλεφθούν οι επιπτώσεις της παραβίασης ή της ανάκλησης ανειλημμένων υποχρεώσεων, και να προβλεφθεί ότι είναι δυνατή η επιβολή προσωρινών δασμών σε περιπτώσεις που υπάρχουν υπόνοιες περί παραβίασης ή όταν απαιτείται περαιτέρω έρευνα για τη συμπλήρωση των πορισμάτων. Κατά την αποδοχή αναλήψεως υποχρεώσεων θα πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα ώστε οι προτεινόμενες αναλήψεις υποχρεώσεων και η επιβολή τους να μην οδηγούν σε αντιανταγωνιστική συμπεριφορά.»

134 Η αιτιολογική σκέψη 12 του βασικού κανονισμού κατά πρακτικής επιδοτήσεων έχει αντίστοιχο περιεχόμενο.

135 Επιπροσθέτως, η αιτιολογική σκέψη 17 του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ έχει ως εξής:

«Είναι ανάγκη να προβλεφθεί η δυνατότητα αναδρομικής είσπραξης των προσωρινών δασμών, εφόσον αυτό κρίνεται απαραίτητο, και να καθορισθούν οι συνθήκες υπό τις οποίες είναι δυνατόν να αποφασίζεται η αναδρομική επιβολή δασμών, προκειμένου να αποτρέπεται η μείωση της αποτελεσματικότητας των οριστικών μέτρων που πρόκειται να εφαρμοσθούν. Είναι επίσης ανάγκη να προβλεφθεί ότι οι δασμοί είναι δυνατόν να επιβάλλονται αναδρομικά σε περιπτώσεις παραβίασης ή ανάκλησης ανειλημμένων υποχρεώσεων.»

136 Η αιτιολογική σκέψη 16 του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων είναι πανομοιότυπη.

137 Αφενός, υπό το πρίσμα της οικονομίας και των σκοπών των ανωτέρω υπομνησθέντων βασικών κανονισμών, εκ των οποίων προκύπτει η βούληση του νομοθέτη να νομοθετήσει όσον αφορά τις διαδικασίες των οποίων μπορεί να γίνει χρήση προκειμένου να δρομολογηθούν οι συνέπειες της ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως εκ μέρους της Επιτροπής και, αφετέρου, από τις διατάξεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 69 και 70 ανωτέρω και από τις οποίες προκύπτει ότι η πρόθεση του νομοθέτη υλοποιήθηκε, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η προτεινόμενη από την Επιτροπή και το Συμβούλιο ερμηνεία με την οποία επιδιώκεται να συναχθεί από τη μνεία των «λοιπών κριτηρίων» εισπράξεως δασμών στο άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ καθώς και στο άρθρο 24, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης που είναι υπεύθυνα για την εφαρμογή των βασικών κανονισμών έχουν την εξουσία να απαιτούν, στο πλαίσιο αυτής της εκτελεστικής αρμοδιότητας, την καταβολή από τις οικείες εταιρίες του συνόλου των δασμών που οφείλονται για συναλλαγές καλυπτόμενες από τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως τα οποία εν τω μεταξύ ακυρώθηκαν.

138 Το συμπέρασμα αυτό ισχύει και για την επιχειρηματολογία της Επιτροπής και του Συμβουλίου κατά την οποία η εξουσία αυτή των θεσμικών οργάνων μπορεί να συναχθεί από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 13, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, κατά τα οποία οι δασμοί εφαρμόζονται αυτομάτως κατόπιν της ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεων υποχρεώσεων. Πράγματι, διαπιστώνεται ότι τέτοια αυτόματη εφαρμογή προβλέπεται εντός των ορίων που τίθενται ρητώς από το άρθρο 8, παράγραφος 10, και από το άρθρο 10, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, καθώς και από το άρθρο 13, παράγραφος 10, και το άρθρο 16, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων.

139 Κανένα από τα λοιπά επιχειρήματα της Επιτροπής και του Συμβουλίου δεν είναι ικανό να ανατρέψει το ανωτέρω συμπέρασμα.

140 Πρώτον, όσον αφορά τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 122 και 123 ανωτέρω, αφενός, οι ισχυρισμοί αυτοί συνίστανται, κατ' ουσίαν, στο ότι δεν μπορούν να επιβληθούν προσωρινοί δασμοί λόγω υπονοιών περί παραβιάσεως ανειλημμένων υποχρεώσεων βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του άρθρου 13, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, εφόσον η επιβολή οριστικών δασμών είχε ήδη αποφασιστεί προηγουμένως. Αφετέρου, το Συμβούλιο προβάλλει, επίσης, ότι η χρήση τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως δύναται να εξομοιωθεί προς καταγραφή των εισαγωγών κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ. Επομένως, κατά το Συμβούλιο, οι προαναφερθείσες διατάξεις είτε δεν έχουν εφαρμογή στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως είτε επικυρώνουν την πρακτική των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως.

141 Συναφώς, όσον αφορά, κατ' αρχάς, τον πρώτο ισχυρισμό, σχετικά με την αδυναμία επιβολής προσωρινών δασμών στην υπό κρίση υπόθεση λόγω της προγενέστερης επιβολής οριστικών δασμών, πρέπει να επισημανθεί ότι ο ισχυρισμός αυτός, ακόμη και αν θεωρηθεί βάσιμος, δεν είναι ικανός να κλονίσει το συμπέρασμα ότι οι βασικοί κανονισμοί προβλέπουν επακριβώς προσδιορισμένες περιπτώσεις στις οποίες οι οφειλόμενοι σε περίπτωση παραβιάσεως ανειλημμένων υποχρεώσεων δασμοί μπορούν να επιβληθούν αναδρομικώς. Κατά τα λοιπά, όπως ορθώς επισημαίνει η προσφεύγουσα, το άρθρο 8, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και το άρθρο 13, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων αφορούν δύο διαφορετικές περιπτώσεις. Μόνον όμως η δεύτερη περίπτωση προϋποθέτει ότι «δεν έχει ολοκληρωθεί η έρευνα που οδήγησε στην ανάληψη υποχρέωσης» και ότι, επομένως, δεν έχουν επιβληθεί οριστικοί δασμοί.

142 Εν συνεχεία, όσον αφορά την προβαλλόμενη εξομοίωση των τιμολογίων αναλήψεως υποχρεώσεως προς την καταγραφή των εισαγωγών κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, αρκεί η διαπίστωση ότι οι διατάξεις αυτές περιορίζουν σε εννέα μήνες την περίοδο κατά την οποία μπορεί να διενεργείται υποχρεωτική καταγραφή των εισαγωγών. Επομένως,

ακόμη και αν υποτεθεί ότι η καταγραφή, κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, δύναται να εξομοιωθεί προς την έκδοση τιμολογίου αναλήψεως υποχρεώσεως, η χρονική εμβέλεια της ακυρώσεως των τιμολογίων σύμφωνα με τις προσβαλλόμενες διατάξεις υπερβαίνει τα όρια που επιβάλλει ο βασικός κανονισμός αντιντάμπινγκ.

143 Επιπλέον, όσον αφορά την εκ μέρους του Συμβουλίου παραπομπή στην απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984, Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής (239/82 και 275/82, EU:C:1984:68, σκέψη 21), διαπιστώνεται ότι η απόφαση αυτή δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά το εάν η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα, επ' ευκαιρία της ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως, να λαμβάνει αναδρομικώς μέτρα και, ιδίως, να διατάσσει τις εθνικές τελωνειακές αρχές να εισπράξουν τους αρχικώς οφειλόμενους οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ και οριστικούς αντισταθμιστικούς δασμούς. Συγκεκριμένα, η εν λόγω απόφαση αφορά υπόθεση στην οποία, κατόπιν καταγγελίας συμβάσεως αναλήψεως υποχρεώσεως, η Επιτροπή όφειλε να εφαρμόσει, το συντομότερο δυνατόν, «προσωρινά» μέτρα οσάκις εκτιμούσε ότι τέτοια ενέργεια επιβαλλόταν από τα συμφέροντα της Ένωσης. Υπό τις περιστάσεις αυτές διευκρινίστηκε ότι η Επιτροπή όφειλε να χρησιμοποιήσει «τα διαθέσιμα στοιχεία». Επισημάνθηκε, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 21 της εν λόγω αποφάσεως, ότι, αφού η ίδια η κατάρτιση της συμβάσεως αναλήψεως υποχρεώσεως επιτρέπει την υπόθεση ότι πράγματι υπήρχε ντάμπινγκ, δεν ήταν δυνατόν να απαιτείται από την Επιτροπή να διενεργήσει νέα έρευνα κατά τον χρόνο της καταγγελίας τέτοιας συμβάσεως.

144 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθούν ως μη συναφείς με την υπό κρίση διαφορά οι παραπομπές του Συμβουλίου στις αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 του κανονισμού 461/2004 (βλ. σκέψη 104 ανωτέρω). Πράγματι, οι αιτιολογικές σκέψεις που μνημονεύει το Συμβούλιο δεν αφορούν το ζήτημα της αναδρομικής εφαρμογής των δασμών που θα οφείλονταν ελλείψει αναλήψεως υποχρεώσεως που εν τω μεταξύ ανακλήθηκε ή παραβιάστηκε.

145 Τρίτον, όσον αφορά τις παραπομπές της Επιτροπής σε ορισμένες περιστάσεις ή άλλες αποφάσεις σχετικές με τελωνειακούς δασμούς, οι οποίες αφορούν μη υπογεγραμμένα τιμολόγια προσκομισθέντα από τον εισαγωγέα προς εκτελωνισμό ή, ακόμη, περιπτώσεις στις οποίες από τον εκ των υστέρων έλεγχο προέκυπτε ότι κακώς είχε χορηγηθεί προτιμησιακό τιμολόγιο (βλ. σκέψη 109 ανωτέρω), διαπιστώνεται ότι οι σκοποί και η οικονομία που είναι συμφυείς με τους βασικούς κανονισμούς, όπως υπομνήσθηκαν ανωτέρω, εμποδίζουν συλλογιστική βασιζόμενη σε κατ' αναλογίαν εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας.

146 Τέταρτον, στα σημεία 49 επ. του υπομνήματός της αντικρούσεως, η Επιτροπή, προκειμένου να υποστηρίξει ότι, εν προκειμένω, ο κανόνας δικαίου ήταν απολύτως σαφής, επισημαίνει ότι η απόφαση 2013/423 περιείχε, ιδίως στις αιτιολογικές της σκέψεις 14 και 15, προειδοποιήσεις ως προς τις συνέπειες της παραβιάσεως των ανειλημμένων υποχρεώσεων. Η Επιτροπή και το Συμβούλιο αναφέρονται επίσης σε πολλές προγενέστερες περιπτώσεις, από τις οποίες προκύπτει ότι η υποχρέωση προσκομίσεως τιμολογίων αναλήψεως δεσμεύσεως και η δυνατότητα ακυρώσεώς τους δεν ήταν καινοφανείς και ότι η δράση της Επιτροπής εν προκειμένω δεν συνιστούσε μεταβολή προγενέστερης «πρακτικής» του θεσμικού οργάνου.

147 Πάντως, το γεγονός ότι η πρακτική την οποία επικαλούνται η Επιτροπή και το Συμβούλιο ακολουθείται από παλαιά, καθώς και το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ήταν σε γνώση της πρακτικής αυτής, δεν ασκούν επιρροή στη διαπίστωση ότι η πρακτική αυτή στερείται νομικής βάσεως.

148 Εξάλλου, στο μέτρο που η επίλυση της υπό κρίση διαφοράς δεν στηρίζεται ούτε στους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με την ύπαρξη προγενέστερης πρακτικής συνιστάμενης στην απαλλαγή των εισαγωγών που πραγματοποιήθηκαν πριν από την ανάκληση της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως από δασμούς αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικούς δασμούς, παρέλκει η εξέταση της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε συναφώς η Επιτροπή (βλ. σκέψη 84 ανωτέρω). Εν πάση περιπτώσει, αυτή η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί για τον λόγο ότι το ζήτημα της αποδείξεως ενός προβαλλόμενου πραγματικού περιστατικού δεν αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως αυτής, αλλά το

βάσιμό του (βλ., κατ' αναλογίαν, διάταξη της 27ης Απριλίου 2017, CJ κατά ECDC, T-696/16 REV και T-697/16 REV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:318, σκέψη 39). Διευκρινίζεται, ακόμη, ότι από το γράμμα του άρθρου 76, στοιχείο στ', του Κανονισμού Διαδικασίας, και ειδικότερα από τη χρήση της εκφράσεως «ενδεχομένως», προκύπτει ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν χρειάζεται υποχρεωτικώς να περιέχει τα προτεινόμενα αποδεικτικά μέσα. Η μόνη κύρωση αναφορικά με την πρόταση αποδεικτικών μέσων είναι η απόρριψή της ως εκπρόθεσμης όταν τα αποδεικτικά μέσα προβάλλονται, για πρώτη φορά και χωρίς αιτιολόγηση, στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως ή του υπομνήματος ανταπαντήσεως ή, κατ' εξαίρεση, πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας ή πριν από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία (άρθρο 85, παράγραφοι 2 και 3, του Κανονισμού Διαδικασίας) (πρβλ. απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Chiquita Brands κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-19/01, EU:T:2005:31, σκέψη 71).

149 Πέμπτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είχε ως σκοπό να ενισχύσει την αποτελεσματικότητα των ανειλημμένων υποχρεώσεων, να συμπληρώσει την αρμοδιότητα των εθνικών τελωνειακών αρχών και να ενεργήσει ούτως ώστε η προσφεύγουσα να μην μπορεί να αποφύγει τους εκ των υστέρων ελέγχους των οικείων τελωνειακών αρχών, καίτοι είχε αποδειχθεί ότι πωλούσε προϊόντα καλυπτόμενα από την αναληφθείσα υποχρέωση μέσω συνδεδεμένων εισαγωγέων της Ένωσης οι οποίοι δεν ήταν συμβαλλόμενα μέρη στην ανάληψη υποχρεώσεως, δηλαδή μέσω διαύλου πωλήσεων μη εγκεκριμένου από τη συμφωνία.

150 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι, στα σημεία 31 έως 37 του υπομνήματος απαντήσεως, η προσφεύγουσα αντέδρασε στους ισχυρισμούς της Επιτροπής σχετικά με την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των εθνικών τελωνειακών αρχών και των θεσμικών οργάνων της Ένωσης στο παρόν πλαίσιο (βλ. σκέψη 72 ανωτέρω). Η Επιτροπή προέβαλε, στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με το υπόμνημα απαντήσεως ήταν νέα και, ως εκ τούτου, απαράδεκτα. Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επιφυλάχθηκε ως προς την περίπτωση που η προσφεύγουσα θα περιοριζόταν, στην πραγματικότητα, στην παροχή πραγματικών στοιχείων. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα διευκρίνισε, συναφώς, ότι δεν είχε την πρόθεση να προβάλει νέο ισχυρισμό στηριζόμενο στον ενωσιακό τελωνειακό κώδικα, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή κατέστη άνευ αντικειμένου.

151 Όσον αφορά το βάσιμο του ισχυρισμού της Επιτροπής, διαπιστώνεται ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η ανάκληση της αποδοχής των αναλήψεων υποχρεώσεων έχει ήδη, αυτή καθεαυτήν, αρνητικές συνέπειες για τον επιχειρηματία που τις είχε αναλάβει, όπερ συνιστά σημαντική κύρωση (βλ. σκέψη 125 ανωτέρω). Επιπλέον, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η θέση του Συμβουλίου και της Επιτροπής ότι πρόκειται για κατάσταση προσομοιάζουσα με ατιμωρησία του επιχειρηματία, ο οποίος παραβίασε τις ανειλημμένες υποχρεώσεις του, ή, ακόμη, για κατάσταση που θα του παρέχει τη δυνατότητα να αντλήσει ελεύθερα όφελος από τέτοιου είδους παραβίαση. Συγκεκριμένα, υπογραμμίζεται ότι δεν απαγορεύεται κάθε ενέργεια εισπράξεως δασμών αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικών δασμών, αλλά ότι εναπόκειται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης να λαμβάνουν υπόψη τα διαδικαστικά όρια που προβλέπονται συναφώς από τον βασικό κανονισμό αντιντάμπινγκ και τον βασικό κανονισμό κατά των επιδοτήσεων.

152 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι οι βασικοί κανονισμοί δεν μπορούν να αποτελέσουν επαρκή νομική βάση για τη θέσπιση των προσβαλλομένων διατάξεων.

Επί της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας

153 Πρέπει, περαιτέρω, να εξεταστεί αν, παρά την έλλειψη επαρκών νομικών βάσεων στους βασικούς κανονισμούς, το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 θα μπορούσαν να αποτελέσουν νομικό έρεισμα των προσβαλλομένων διατάξεων.

154 Συναφώς, η προσφεύγουσα στηρίζει επίσης την προσφυγή της σε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του άρθρου 2, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013, ερειδόμενη σε παράβαση του άρθρου 8 και του άρθρου 10, παράγραφος 5, του κανονισμού 1225/2009, καθώς και του άρθρου 13 και του άρθρου 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 597/2009, ως είχαν κατά τον χρόνο εκδόσεως των εκτελεστικών κανονισμών 1238/2013 και 1239/2013.

155 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 έχουν διατύπωση που επιτρέπει στην Επιτροπή να προσδιορίζει τις συναλλαγές για τις οποίες «γεννάται τελωνειακή οφειλή κατά την αποδοχή της διασάφησης για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία» όταν το εν λόγω θεσμικό όργανο ανακαλεί την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 9, του κανονισμού 1225/2009 ή το άρθρο 13, παράγραφος 9, του κανονισμού 597/2009, εκδίδοντας κανονισμό ή απόφαση που αναφέρεται σε συγκεκριμένες συναλλαγές και κηρύσσει παράτυπα τα αντίστοιχα τιμολόγια.

156 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι το Συμβούλιο, ενεργώντας ως αρμόδια εκτελεστική αρχή και όχι ως νομοθέτης, δεν μπορούσε να μεταβιβάσει στην Επιτροπή την εξουσία να ακυρώσει τα τιμολόγια αναλήψεως υποχρεώσεως διά απλής ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως, ούτε να διατάξει τις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν τους δασμούς επί των εμπορευμάτων που έχουν ήδη τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στο τελωνειακό έδαφος της Ένωσης. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αφορούν, ειδικότερα, τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013.

157 Για λόγους ανάλογους με εκείνους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 128 έως 140 ανωτέρω, σχετικά με τη γενική οικονομία του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ και του βασικού κανονισμού κατά των επιδοτήσεων, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της προσφεύγουσας, η οποία αφορά το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013. Πράγματι, αφενός, οι διατάξεις αυτές δεν εμπίπτουν στις περιπτώσεις που προβλέπουν το άρθρο 8 και το άρθρο 10, παράγραφος 5, του κανονισμού 1225/2009 και το άρθρο 13 και το άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 597/2009, ως είχαν κατά τον χρόνο εκδόσεως των εκτελεστικών κανονισμών 1238/2013 και 1239/2013, και δεν συνάδουν προς αυτές. Αφετέρου, δεν προκύπτει ούτε από τη γενική οικονομία των κανονισμών 1225/2009 και 597/2009 ότι το Συμβούλιο μπορούσε να εξουσιοδοτήσει με εκτελεστικό κανονισμό την Επιτροπή να προβλέπει, χωρίς να θέτει χρονικό περιορισμό στη διαδικασία αυτή, ότι, κατόπιν της ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως και της ακυρώσεως των αντιστοίχων τιμολογίων, «[έπρεπε να γεννηθεί] τελωνειακή οφειλή κατά την αποδοχή της διασάφησης για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία […]».

158 Ως εκ τούτου, το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1238/2013 και το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 1239/2013 δεν έχουν εφαρμογή εν προκειμένω.

Επί του παραρτήματος C.3 του υπομνήματος απαντήσεως

159 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η εξέταση του παραδεκτού του παραρτήματος C.3 του υπομνήματος απαντήσεως. Πράγματι, ανεξαρτήτως του εάν το επίμαχο έγγραφο, με τίτλο «Monitoring of Undertaking – Finding following the veritention visit», του οποίου ο υπέρτιτλος παραπέμπει στη Γενική Διεύθυνση Εμπορίου της Επιτροπής, μπορούσε να βρίσκεται στην κατοχή του δικηγόρου της προσφεύγουσας και να χρησιμοποιηθεί εν προκειμένω, κρίνεται ότι πρόκειται, το πολύ, για ένα παράδειγμα διοικητικής προσεγγίσεως που είχε υιοθετήσει η Επιτροπή σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, της οποίας οι περιστάσεις, εξάλλου, δεν αποδείχθηκε ότι ταυτίζονταν με τις περιστάσεις

της υπό κρίση υποθέσεως. Από το εν λόγω έγγραφο προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή, καίτοι διαπίστωσε παράβαση συγκεκριμένης αναληφθείσας υποχρεώσεως, έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία οποιαδήποτε ενέργεια. Εν προκειμένω, όμως, η επίλυση της διαφοράς δεν στηρίζεται στη σύγκριση των διαφόρων προσεγγίσεων που είχε υιοθετήσει η Επιτροπή στο πλαίσιο της προγενέστερης πρακτικής της όσον αφορά παραβάσεις ανειλημμένων υποχρεώσεων εκ μέρους των οικείων επιχειρηματιών.

Συμπέρασμα

160 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να γίνει δεκτός ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα και, κατά συνέπεια, να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες διατάξεις.

Επί των δικαστικών εξόδων

161 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

162 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί, εκτός από τα δικά της έξοδα, στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας. Το Συμβούλιο θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει το άρθρο 2 του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2016/2146 της Επιτροπής, της 7ης Δεκεμβρίου 2016, για την ανάκληση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης για δύο παραγωγούς-εξαγωγείς σύμφωνα με την εκτελεστική απόφαση 2013/707/ΕΕ για τη βεβαίωση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης που προτάθηκε στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (δηλαδή κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας κατά την περίοδο εφαρμογής των οριστικών μέτρων, καθόσον αφορά την Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd.

2) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Jiangsu Seraphim Solar System.

3) Το Συμβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Kanninen Schwarcz Ηλιόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 2020.

(υπογραφές)